

Jesuz we domi pobožnych.

Schtyri Prjedowanja

se sawostojenstwa

neboh knesa

Handrija Lubenskeho

w swojim času prjeneho serbskeho a posdžischo njemškeho
duchomneho we Budyschini

jako wužitny kwapny dar sa nawoženjom a newesty

wudate wot

Ernsta Bohuwjera Jakuba,

dopołdnischeho prjedarja pschi serbskej wosadži
w Budyschini.

Druhi wudawč.

W Budyschini 1858.

Kład macizy serbskeje.

M. S.

218

50

Ješuŝ we domi pobožnych.

Čtyri Předowanja

se sawostajenstwa

neboh knesa

Handrija Rubenskeho

w swojim čaŝu přieneho serbskeho a posdžischo njemškeho
duchomneho we Budyschini

jako wužitny, kwapny dar sa nawoženjom a newesty

wudate wot

Ernsta Bohuwjera Jakuba,

dopokdnischeho předarja pschi serbskej woŝadži
w Budyschini.

Druhi wudawč.

2/8° 50

W Budyschini 1858.

Maład Macžizy serbskeje.

Druck und Verlagsanstalt

Verlag des Verfassers

Verlag des Verfassers

Verlag des Verfassers

Verlag des Verfassers

Verlag des Verfassers

Verlag des Verfassers

Matricznych spisow czislo' 1.

Verlag des Verfassers

Verlag des Verfassers

Verlag des Verfassers

Verlag des Verfassers

Verlag des Verfassers

Verlag des Verfassers

Predyspomnjenje.

Sandrij Lubenski, rodženy w Rachtlowi 11. haperleje 1790, semrjety w Budyschini 19. Mjerza 1840; bjesche w swo-
jim čaſu runje taſ horliwy předar Khrystuſoweho ewangeliona,
jako dobry čłowek a sprawny Šerb; a lubowaſche ſwój narodny
lud a jeho ročž kaž žadyn druhu. Jeho rjane předarſke dary,
jeho wučenoſž a sprawne, luboſziwe ſmyſlenje bjechu jemu pola
jeho ſobučaſnych we Łužizach powſchitkomnu křwalbu a luboſž
we taſ bohatej mjeri dobyte, ſo wón 1831 na přienju njemſku
ſtužbu w Budyschini poſtajeny bu, jako bjesche pſchi Michaſkej
woſadži beš ſerbami 14 ljet ſwulkim žohnowanjom ſa Bože
kraleſtwo dźjetaſ. A wſchelake, wot neho wudate ſerbske knihi
budža, ſwojeje wužitnoſžje dla, Lubenſkowne wopomnjenje tež pola
potomnych hiſčecze dotho we čzeſzi ſdžeržecž. Jeho ženje newu-
ſtawazym prožowanjam ſa ſerbowſtwo mamy jo tež ſobu pſchi-
piſacž, ſo je ſo njetko luboſž k ſerbskej ročži a ſtaroſž ſa nawe-
džitoſž ſerbskeho luda taſ renje beš nami womłodniſa.

Nedžiwajcže ſo teho dla, lubi ſerbjo, ſo wam njetko, 7 ljet
po ſwójnym wotemrecžu naſcheho Lubenſkeho hiſččen njetre
čžiſčezane předowanja wot neho do rukow date budža. Wón
ſam žene žane wudaſ neje. Dokelž ſo paſ w jeho ſawoſtajenych
ſerbskich piſmach wele předowanjom namaſa, duž ſu ſo jeho
pſhecželjo hižom dawno ſa tym napraſchowali, hacž ſo neby
ſwjaſk trych ſamych čžiſčezecž dacž móhſt. Štož ſo hacž do-
tal necžineſche, móhſto ſo ſnano ſ pomozu teho nedawno ſažože-
neho towarſtwa macžizy ſerbskeje pſchichodnje ſtačž. Ša to ſamo
a na poručnoſž jeho wuberka ſym ja, ſ pſhecželnym dowole-
njom Lubenſkownych ſawoſtajenych, tute ſchtyri předowanja ſe ſche-
laſkich ljet wubraſ a je knižkam hromadžje ſeſtajiſ, kiž bychu ſo
młodym mandželſkim jako wužitny kwaſny dar poſſicžicž móhſte.
Dyrbjate wone wotbjerarijom namaſacž, da móhſte ſo po čaſu
hiſčecze druge podomne ſeſchiwſki ſtym napišmom: Jeſuſ na
kſchižu; Bóh we naturi; kſcheſzijanow ſwjate dny a teho runja
wudacž. Čhyli druſy pſhecželjo teho lubeho ſemrjeteho tajke
knižki ſobu roſpſchjeſzeracž pomhacž, dha čhyſt ja tu wſchelaku

prozu, kiž so na wudawanje tych samych wažicž dhyrbjała, swutrobneje luboszje a džaakomnoszje pscheczimo mojemu nebohemu sobubratrej we duchomnej službi rady lubje na so wsacž.

Boži duch pač pschemodzej tute morwe pišmiki se swojim nebeskim žohnowanjom, so by so Bože słowo tež psches ne we wele wutrobach žiwe scžiniło a pola starych a młodych dobre płody wjerneje pobožnoszje pschinešto.

W Budyschini 16. septembra 1847.

Jakub, Duchomny.

W o p s c h i j e c z j e .

Str.

I. Kač ma so šcheszjanska młodosž prawje na swjaty mandželški sehtant pschihotowacž.	1
II. Wutrobne napominanja, so schacž bychu wschitzy swoje mandželstwo s Jesuřom wedli.	14
III. Te krasne płody šcheszjanskeho horjecžehnenja tych dźjecži.	26
IV. Jesuř, to poštuschne dźjecžo.	39

I.

Na druhu nedželu po tšjoch kralach. 1827.

Da hnada nascheho knesa Jezom Khrysta, ta luboš Boža, a ton dostatk teho swjateho ducha budž a wostan swami wschitkimi! Amen.

„A na tšeczim dnju bjesche kwaš w Kana Galilejskej; a Jesušowa macž bjesche tam; Jesuš pak a jeho wučomnizy bjechu tež na kwaš proscheni;“ tute štowa šym, ja to sjawnje wusnaju, wot mojeje mtodoszje a džjeczaznych ljet šem, tak hušto hacž šym je lasowať aby štyschať, swješnym wešetym sacžuczom lasowať a štyschať, a hišcže pschezo lasuju a štyschu je jara rad, m. l. p. Kwaš a Jesuš na kwašu! Wón, tón šyn Boži, kotrehož wažne pomokanje je, to spodobne ljetu teho knesa prjedowacž, a duschje pytacž, a sbožne czinicž, schtož shubene je, won nesazpř na kwaš hicž, na tón kwaš šwojich niskich a khudych pscheczelow we tym na pot pohanskim, hubenym městku Kana w Galilejskej! A kajki bje to kwaš, hdžež bjesche Jesuš šobu kwašar bes kwašarimi? Czjelna nuša tych khudych pscheczelow bje wulka, jich khudoba sjewi šo hižom na jich kwašu; woni runje won tedom wina nimaja, hdžež bjesche pola židow teho wina najbole treba, menujzy kwobšanknenju kwaša, hdžež hišcže felich teho džakowanja pija. Wjeszje newedžišchtaj taj mtodaj mandželskaj, schto czinicž, a bjesche jeju haniba psched jeju hoszemi, tak so to šamej Jesušowej macžeri

jara bliske džjesche, a wona wobwroczi so k Jesuŕej a sjewi jemu wschitko. Skajkim wutrobnym džjelbracjom widžesche Jesuŕ tu nusu tych mtodnych mandželskich, kak pytasche wón tej samej na tak pscheczelnje waschnje a tak melčo wotpomhacž, so ani brasčka ani hoszjo neshonichu, so je na tym kwaŕu, tajka khudoba ŕobu sa blidom ŕedžita, kak powóŕchi wón psches to to weŕelje na jenym dnju, kotryž so sdaŕche khanibi tych mtodnych mandželskich a kmerŕanju tych hoŕzi dokonecž, haj wón cžinesche, so jeho khudzi pscheczelj, kiž ŕwoje hospodarŕtwo sapoczachu, žohnowanu sbótk teho wina wobkhowachu a by jich khudoba do žohnowanja pschemobwroczena. Kaž so jow Jesuŕowa kraŕnosž tym wučomnikam woŕebnje sjewi a woni wjerjachu do neho, tak tež kraŕnje tymaj mtodymaj mandželskimaj, tak so wonaj wjeszje do Jesuŕa wjereschtaj, wjeszje potom cžaŕ žiwenja sluboŕžu so knemu džeržeschtaj a k jeho wjerjazum cžeszerjam ŕtuŕschetaj. Kajki bje to kwaŕ, kiž tajke žohnowanje pschineŕe! Ale kajke ŕu wjeszje Jesuŕowe ŕtowa, kiž wschudzom a pschi koždej sŕtadnosži wot božeho kralestwa rycžesche, na tutym kwaŕu tak kraŕne a tym hoszjam wažne byte, kajki kwaŕ ŕu wjeszje wschje te duŕchje, kotrež na jeho rycžje poŕtuchachu, mjete, a kak ŕu jeho ŕtowa, na tym kwaŕu rycžane, potom wjeszje jene drohe ŕomjo byte, kotrež je ptody pschineŕto k wjecžnemu žiwenju! Kajki bje to kwaŕ, kiž tetko žohnowanja pschineŕe! Rajeze teho dla ŕlyŕchu ja a lasuju tak rad hiŕcže te ŕtowa: kwaŕ bjesche we Kana Galilejskej a Jesuŕ bjesche na kwaŕ proŕheny.

Kak husto, hdyž ja ŕlyŕchu, tu budže kwaŕ, aby tam, pomyslu ja ŕebi: hacž tež to je Jesuŕ ŕobu na kwaŕ proŕheny? D kajke žohnowane kwaŕy bychu to byte, hdy bychu wone sproŕtwnu a smodlitwnu wo jeho hnadu a žohnowanje sapoczane, we jeho ŕwjatej bliskoŕzi, we

rosryczowanju snim a wot neho a jeho bojskeje mozy a nebeskeje dzjetawoszje dzeržane byte. Kak bychy czi mtodzi mandželszy a snimi wschitzy kwapni hoszjo hishcze pschezo, kaž we Kana Galilejskej dobre wino teho žiwjenja dostali, kak widžili, so je Jesuś sobu newidomny hosz bes tymi kwaparemi a sjewja hishcze pschezo swoju kraśnosz tak sjawnje, so wschitzy do neho wjerja, a we wjeri do neho so pośwlnja. Kajke žohnowane kwapny bychy to byte, hdy by koždy brasčka to wino, kotrež Jesuś dawa, woptak, kak by koždy na mjesto htupeho bledženja ryczał wot teho, kak pośwlnjaze a woschemjaze to wino je, kiž so s Kana Galilejskich karanow czerpa. Kak by wot tajkeho kraśneho kwapneho wina tak wele wósche woštało, so bychy czi mtodzi mandželszy psches swoje žyte mandželstwo snim so pośwlnicz a woschemwicz mohli a sami shoniwshi, kak kraśne wino Jesuś dawa, wschjednje, niz srtom jeno, ale swjerjazej a prawje žadosziwej wutrobu prośyli: pschindž, Kneže Jesu, a budž našch hojz! Kak sbožomne pak dyrbjate te mandželstwa wschje bycz, hdžež je Jesuś tón wschjednny hojz we mandželskim domi!

Neje dha pak to tež Boža wola, kiž je ton swjaty mandželski schtant wustajit, so bychy te mandželiske sje-
dnoczenja sbožomne a wobsožaze byte! Neje dha to wasche žadanje, lubi nanojo a maczerje, kiž wy synow ženicze a dzowki wudawacze, so by jich žentwa so derje radzita? Lubi mtodženzy, lube mtode holzy, kiž wy rad wot žentwy ryczicze a žentwu sebi žadacze a sweželom na tón džen myšlicze, hdžež budža wam na kwap prośycz a na kwap nošycz, je dha wam wo to jeno czinicž, so byschcze žonu frydnyli aby muža, tola niz wo to najwjazy, so by wasche mandželstwo junu prawje sbožomne byto? Estyschcze, štyschcze wschitzy, tam wone tajke je, Hdžež Jesuśa sobu na kwap proscha, a budža snim tak

snajomni, so maja jeho potom wschjednje sa swojeho hoszja, a wschjednje na tym wini, kiž wón dawa, so woschewja. Wufucze pak wot Kana Galilejskeho kwaša, so Jesuś jeno k swojim pscheczalam na kwaš dze, a pola nich jeno je potom tón wschjedny hosz. Teho dla starajcze so wo to najprjodzy, so byschcze wy Jesuśowi pscheczeljo byli. Bšchi nim budžecze wy najljepce nawufnycz, wy mtodzi ludzjo, fak wy so na ton swojaty mandzelski schtant tak pschihotowacz macze, so byschcze potom na swojim kwašu Jesuša sa kwašneho a we swojim mandzelski Jesuša sa wschjedneho hoszja mjeli. A wot teho chzemy dženša dale romadžje ryczecz.

Sz. Jan. 2, 1—11.

A na tseczim dnju bje kwaš we Kana Galilejskej; a Jesuśowa macž bjesche tam. Jesuś pak a jeho wučžomnižy bjechu tež na kwaš projcheni. A jako wina pobracknu, džesche ta macž Jesuśowa k nemu: wina nimaju. Jesuś džesche k nej: žonika, shto mam ja stobu? moja shtunda hišcze neje pschischka. Teho macž džesche k služomnikam: shtož wón wam praji, to čžincze. Bjechu pak tam schez kamentne wodne korta stajene, po waschnju židowskeho čžiszenja; a džjechu do každeho dwje aby tsi mjery. Jesuś prajesche k nim: nalijcze te wodne korta swodu. A woni je nalachu hacž do wercha. A wón džesche k nim: čžerpajcze njetk, a pschinešze braschzy. A woni pschinešechu. Začo pak braschka wopta to wino, kotrež bjesche woda božo, a newedžishe, swotkal je (czi služomnižy pak wedžichu, kiž wodu čžerpali bjechu): sowotka braschka nawoženju, a džesche k nemu: Koždy dawa pschi prjodku dobre wino, a hdyž so so napili, tedom to šlabishe; ty so to dobre wino hacž sem sšhowat. To je prjeni zeich, kotryž Jesuś icžini we Kana Galilejskej, a šjewi swoju krašnosž. A jeho wučžomnižy wjerjachu do neho.

Jesuśowi pscheczeljo bjechu czi ludzjo we Kana Galilejskej, kotsiž bjechu Jesuša a jeho wučžomnikow na

kwaß proßyli, a laj wón pschindze a snim wulke žohnowanje niz jeno sa kwaß, ale tež sa žyte mandželstwo. A ſwojim pscheczalam pschindze Jesuß hiščcze pschezo na kwaß a je jich wschjedny hosz, a hdžež Knes Jesuß je, tam pschindze žohnowanje do domu. Požadacze ſebi wy teho dla to mandželstwo, mtodzi ſšheszjianszy pscheczeljjo a pscheczelnizy, požadacze wy ſebi jene sbožomne mandželstwo, dha wschał požadajcze ſebi predy wscheho Jesuſſowe pscheczeljstwo, snim budže wasche mandželstwo junu lara žohnowane, a pola neho budžecze wy njetk hižom nawuknycž, ſo prawje na mandželſki ſchtant pschihotowacz. A to budž dženſa naſche wopommenje.

Kač ma ſo ſšheszjianska mtodosz prawje na ſwjaty mandželſki ſchtant pschihotowacz?

Pschindž kneže Jesu, budž tež njetk naſch hosz a žohnuj nam te duchomne dary, kiž nam wobradziſch, so bychmy we twojej ſwjatej bliſkoſzi a žohnowani wot tebe weſetu kwaßnu ſchtundu mjeli we twojej ſwjatnizy! Hameń.

Š ſšheszjianskej mtodoszju rycžu ja dženſa woſebje, niz njedže ſmalymi džjecžimi, tež niz ſtej hiščcze nedoroſzenej mtodoszju; ale ſwami, doroszeni mtodzi pscheczeljjo a doroszene mtode pscheczelnizy, ſwami woſebje chzu ja dženſa rycžecž. Na waß taka na wschjech stro- nach tón ſty nepscheczal a lecže wam ſchłódne ſwycže, so by waß wo wasche cžaſne a wjecžne sbožje pschineſt, waß chzedža loſchty teje mtodoszje jedyn mol pschemo druhi ſjebacz; wy pač ſo jich tač mačo woſtajicže, a czjericže tač mačo ſa prawdoszju, ſa wjeru a ſa luboszju! Redyrbeli wy woſebje mi na wutrobi ležecž? Waß, ſšheszjianszy mtodženzy, a ſšheszjianske mtode holzy, me-

nuju ja moju wešetošz a moju krunu; ale ja tež sjawnje
 wuśnaju, so me ničžo bole nesrudži, hacž hdyž waž ne-
 fšheszjianske, nehorne žiwenje wešz widžu, a ničžo mi tak
 blifko nendže, hacž hdyž šhonju, so tón aby tamny, ta
 aby tamna šo tak šamopaschuje precž meta a chze šo wot
 teho helškeho welka tak s mozu stych dobrych rukow teho
 nebeškeho pastyrja wutorhnyčz dacž. Waž teho dla chzyt
 ja rad pod šchidta teje nebeskeje paty w tym straschnym
 čžažu wascheje mtodoszje šhromadžicž, so byšcže tam derje
 šakhowani byli, hacž wšhitkon strach šo mine. Waž
 chzyt ja tak rad wšhitkich na tón pucz Žesuskowu, kiž
 k wjernemu sbožu a k wječžnej šbóžnoszi wedže, pokasacž.
 Teho dla rycžu ja šwami tak hušto, teho dla tež dženža,
 hdžež chzu wam pokasacž: kak ma šo fšheszjianska mtodosz
 prawje na šwjaty mandželški šchtant pschihotowacž? Ša
 tola možu šwami, doroszeni mtodži ludžo, wot teho šwja-
 teho mandželškeho šchtanta rycžecž? Wšhak wy šami
 hušto a radži wot žentwy rycžicže; a wy na tym ničžo
 neprawe necžinicže. Wšchetož bože wustajenje je: dobre
 neje, so tón čžlowek šam je. A Dr. Mertyn Luther
 praji, so dyrbja dwanacželjetne džjeczi šapocžecž wo do-
 breho a pjekneho mandželškeho prožycž. Šda šo to wam
 tež jara šahe, dha tola to šaleži šo tej doroszenej mto-
 doszi, wo to šo modlicž, so by šo jim to mandželstwo
 junu derje radžilo, a tež k temu šo derje pschihotowacž
 pytacž. Kak šo to štacž dyrbi, to chzu ja wam njete
 pokasacž. Wy pak poštuchajcže šwjeru na to; a daj
 Bóh, so byšcže jo tež k wutrobi wšali, a šchli a po tym
 čžinili. Raječe, moji mtodži pschecželjo a pschecželnižy:
 I. Wy chzecže junu w mandželštwi žiwi bycž, da wuf-
 ncže šahe to, šchtož je k temu trjebne; II. wy chzecže
 w mandželštwi hromadžje žiwi bycž, da šwucžujcže šo
 šahe na to, šchtož k temu štušča; III. wy chzecže we

mandželstwi sbožomnje hromadźje žiwi bycz, dha starajcze so sahe wo to, shtož je ktemu nusne. Na to troje kedźbuj, luba mtodosz, kiž sebi to mandželstwo požadašy, na to kedźbujcze wy, kiž hižom w mandželstwi sže, so byšcze pšchepytali, hačž wy psches swoje sadžerženje sebi to sbožje mandželskeho žiwenja nerubicze.

I.

Wy chzecze junu w mandželstwi žiwi bycz, da wufncze sahe to, shtož je ktemu trjebne, to je to prijene, na cžož ja waš kedźblimych cžinju, mtodži ludžjo, kiž wy myšlje macze, junu do teho swjateho mandželskeho shtanta stupicz. Sota lubosz nikoho nenašyczi, wot lošta nihto nemóže žimy bycz, a se šloncznym swjetlom nemóže so nihtó wodžiwacz, ale shtóž chze na swjeczi žimy bycz, tón wšchelake k žimnoszi a k potrebnoszi teho cžjeta potreba, jako: jješz, picžje, draštu, cžrije, dom, hdy by tež wšchje molje dwor, rola, škot, penešy, a druhe kubto nebyto. Wone teho dla neje, jeno so woženicz, ale každy rosomny dyrbi so tola tež prašhecž, hačž budze moz w mandželstwi so a tych swojich sežiwicz, hačž k najmenschemu te najnusnišche potrebnosžje teho cžjeta a žiwenja smjeje. Kaš nerosomnje je teho dla, hdyž mtodži ludžjo kžentwi cžjerja, a nemóža to docžafacz, a jedyn mol newedža, kaš so žiwicz. Chzecze paš wy žiwi bycz, da dyrbicze so sahe k džjetu, k dobremu hospodarštwu a k spokojnoszi šwucžowacz. To troje wopomncze najpriodzy, lubi mtodži pshecželjo a mlode pshecželnižy.

K džjetu mjejcze so sahe, jeli chzecze wy junu w mandželstwi žiwi bycz. Sže wy w mtodoszi próšnižy a ljeni ludžo, dha neje wele nadžije, so budžecze w staršich ljetach swjerni džjetaczerjo. Shtóž paš necha džjetacz, tón tež nima jješz, praji Bože pišmo, kaš hašlej, so by wón

móht tych swojich sežiwicž. To smy husto widžili, so ljenich ludži nihto nerodži, a jim so tež ničžo džjetacž nochze, a teho dla dyrbja htod žiwicž a jich džjeczi dyrbja po proschenju rhodžicž. To smy wschelašo widžili, so su starschi džjeczom rjane kubto a samoženje sawostajili, ale dokelž su te ljene byte, a we ljenjoszi so nejšu wubtodnity, ale su chzylte lute dobre fuški jjesz, dha su borsy rjane kubto a samoženje pschecžinite, na proscherski kij pschischte, a jich mandželstwo je byto, htoda tradacž a hubenstwo czerpicž. Ale shtóž je wot mtodoszje dobro, swjerny džjetacžer, teho ma každy rad, wón budze so žiwicž swojich rukow džjeta, a nihto nebudze widžicž, so by wón wopuszczeny byt, aby jeho swmjo fljeba pytašo. Shtóž swjeru džjeta, tón swoje derje warbowane samoženje nebudze shubicž, ale sferje bóle a bóle pschisporecž, a tak budze we swojim mandželstwi pschezo dale smene staroszemi živy.

To so wje, so dyrbi k temu dobre hospodarstwo pschincž, a tehodla dyrbi so ta mtodosz k temu sahe nawucžicž. Sirach praji: jeli so w mtodoszi nehromadžisch, shto budžesch na stare dny mjecz? A ja pschistaju: hdyž tehdom, hdyž sebi kroschik wjazy saštuzisch, hacž trebasch, wscho pschecžinisch, dha je potom, hdyž nusa pschindze, a ničžo saštuzicž nemožesch, luta žakosz. Hdyž macze wy, tak dotho hacž macze dobru saštuzbu, pschezo palenzowu schflencžku w schini a každy kroschik waß pali a wam mjera neda, hacž neje bes picžkami a hracžkami pschecžineny, to je prawy cžaß; to je rjane pschihotowanje na swjaty mandželski shtant! To su potom tajzy mužojo, kiž po zwynch nozach pija a hraja, a hdyž dom pschindu, dha je, kaž by sly duch pschischot. Aby hdyž wy we mtodoszi pscho na židu a swmot wažicze, dha je to potom prawe sbožje, hdyž dyrbicze jako žony shtódnym

brjuchom w rjanym hofarczi khodzicž, aby swojich mužow scharujecze, jeno so na žiwot njeschto pschindže, hacž do žiwota tež, sa tym šo nepraschecze, aby na stary džen sze wešele, jeno so macze njekajku lapu k wodzeczu. Aby hdyž wy šo we mtodoszi do khtoschczenja nawucžicze, dha šu to potom tajke žony, hdžež može jena wjazy pschecžinicz, hacž peczo mužojo warbowacz, a duž je we wschjech lutach nusa. Dobre hospodarstwo je k dobremu sbožu nusne. Hdvyž šo bohasstwo hromadzi, dha šo pschisporja, a psches mudrosž budža komory napelnene se wschitkim rjanym kubtom, praji salomon. A to šo sa džen nena-wufne, to dyrbi šo pjekuje wot mtodoszje wufnycz.

Tola pak nedyrbi šo to do skuposzje pschewobwoczicž, a tež nedawa Bóh wschjem spotnymi schliczkami, ale wudžjela tež drudy jeno smatymi tžiczkami, teho dla, mtodzi ludzjo, kiž chzecze wy šo na ton šwjaty mandželski schtant pschihotowacz, wufncze sahe spokojni bycz. Wele jich je, czi chzedža pschego derje živi bycz, kaž bohaczi, wscho tak rjane a krašne mjecz, kaž czi wošebni, a tola sa tym nimaja, a duž je potom luta nusa. Wufn wschaf, mtodosž, teho dla sahe tón schpruch: wulki dobytč je, schtož behabojasny je, a ma dosž na tym, schtož jemu Bóh da; wufn sahe, so k wjernemu sbožu wulke kubto a wscheho dosž neštuscha, ale spokojna, dobra a wešeta wutroba, a tu možesch ty pschi jara malym kubli mjecz; tak ty jo junu we twojim mandželstwi sa žane nesbožje nesmjeseš, hdy bychu tež wschje schinje počne nebyte. Wufn sahe we jjedzi a piczu spokojom bycz, dha šo czi w mandželstwi nebudže dživno idacz, hdyž druhdy šuche fuški šyda; a dawa czi Bóh njeschto ljepsche, dha budžesch jara wešety a temu šmilnemu dawaczerej džakomny. Sa nejšym hišcže jara stary, ale to hižom šym ja wi-džit, so temu a tamnemu predy skoro žana jjedž prawa

nebyje, a druhdy skoro newedzische, kak brosnje by na dobry wobed cžinit, a njestk dyrbi wešety bycz, so ma hornyčk cžorneje sopy a spomina se srudobu, kaž junu Israelske džjeczi, na te hornzy mjaša we Epiptowskej. Ale, lubi ludžjo, to je Boži prawy sud, kiž tych tak doma pyta, kotsiž predn jeho dary su sazpli. Teho dla wufncze sahe se wschjem spokojom bycz, schtož Bóh tón knes wobradža. Bedžcze: tón spokojny ma pschezo došz a kwali Božu sczedriwosž.

II.

Tola wy nechzecze we mandželstwi junu jeno žiwu bycz, nje wy chzecze hromadžje žiwu bycz, da swucžujcze so sahe na to, schtož k temu štuscha. K temu pak štuscha derjemjenenje, mjerna myšl, a scžerpliwosž. Na to troje kedžbujcze njestko dale.

W derjemjenenju swucžujcze so sahe, mladzi ludžjo, jeli chzecze wy so prawje na tón swjaty mandželstki schtant pschibotowacz. Dobre temu cžlowekej neje, so by sam byt, to widžesche tón šworicžel, teho dla da wón jemu pomognizu, kotraž by pschi nim byta. Cžlowekej neby sbožje jara lubo byto, hdy by so nihto snim šobu newešelit; a schtó dyrbjat so s druhim bole šobu wešelicž, hač mandželstki s mandželstkim? Cžlowekej by wschelaka pschecžiwnosž teho žiwjenja a wschelaka žatosž, kiž jeho potrechi, nesnešliva byta, hdy by jemu nihto to brjemjo nešz nepomhal. Schtó pak dyrbjat druhemu jeho štchiž bóle nešz pomhacz, hač mandželstki mandželstkemu? Schtóž wot młodožje je jeno potny šamšneje lubošje, jeno na šwoje sbožje smyšlenu, wo druhich pak so wele nestara, a je jemu wscho jene, kak so druhim khodži, jeno so so jemu derje dže, tón w mandželstwi tež wele džjelbracža a derjemjenjenja wopokasacz nebudže. Ale hdyž

wy wot młodoszje na druhich wutrobny dźjel berecze, kaŕ wele wjazy budzecze wy to, hdyž wam Bóh dobru mandzelsku aby ſwjerneho mandzelskeho wobradzi! A kaŕ drohe budze wam pſchi tajkim derjemjenenju kóžde ſbožje, kaŕ budzecze wy pſchi tajkim lubošzje poſnym dźjelbraczu ſebi wedzicž kóždy ſichiz položicž, a jeli to nendže, jón ſczerpliwje hromadžje ſneſž; a hdyž dwaj neſetaj, je tola wele lože, hacž hdyž dyrbi jedyn ſam noſycž.

Dalje ſwucžujcže ſo we mjernej cžichej myſli wot młodoszje ſem. We mandzelski tak wjecžuje ſtóncžko neſwjeczi, mrocžne dny tež pſchindu, hdžež jedyn aby tón drugi dyrbi prajicž, ſchtož prawje neje, dokelž prawje neje. Ale ſrudnje tola je, hdžež je wſchjednje njekajka woſtuda a hara, hdžež ſo wjecžnje moſkože a boreži. Sze wy hižom w młodoszi tak woſtudli ludžo, ſo wam nihto prawy neje a nihton prawje necžini, dha ja wobžaruju tu žonu, kiž ſebi wy ſa mandzelsku woſmecze, ta wele dobrych dnjom pola waſ neſmjeje, a drudy nebudže wedzicž prawje ſtupicž, dha budže ſmolom luta hara a merſaze žiwenje a na ſwadne wjezy budzecze wy ſo ſnemdricž hórje, hacž by pſa ſrecžasa puſchcžit. Sze wy hižom w młodoszi neſnežliweho waſchuja, dha je k wobžarowanju waſch pſchichodny mandzelski, wy ſnjejecže wſchjednje njesho k porukowanju, a ſahe doſž budže wón ſe Sirachom ſhonicž, ſo móže cžlowek radſjo beſ lawami a ſmijemi bydlicž, dyžli pola ſteje žony. Teho dla chzecze wy ſo na ſwjaty mandzelski ſchtant pſchihotowacž, dha wufncže ſahe po Pawoſowym napominanju, kaŕ wele hacž nad wami je, mjer dzeržecž ſe wſchitkimi ludžimi.

A k temu tež ſczerpliw o ſž. Hdyž ſo wam w młodnych ljetach njesho ſlubi, dha je, kaž by wam njesho wocži ſawjaſaſ, a wy ničjo na nim newidzicže hacž lute dobre pocžinki. Ale, moji bratſja, na ſemi nihton ža-

Dyn jandzel neje. Ty masch ťlaboszje a smólki na ťebi a tamny tež, aby kaž Pawot praji, kóždy ma ťwoje brjemjo neťz. Teho dla pať tež dyrbi jedyn teho drugeho wobcžežnosz neťz, da budžemy tať tón ťakon Ťhryťtuťowy dopelnicž, my dyrbimy se ťwojimi ťlaboszemi beť ťobu ťczerpliwosz mjecz, a beť ťobu ťczihej myťlu ťo poljepťchowacž pytačž. Kať by to wam možno byto, hdyž wy hižom w mtodoszi, hacž rnnje ťami polni ťlabosziow ťze, tola ťneťz nemožecze, ťo tež drusy wokoto wať maja wschelake ťlaboszje na ťebi? Teho dla wufncze, kaž Pawot, ton ťwjaty japoschtot Ťesuťowy, wať wucži, ťahe druhich ťlaboszje noťycž, kiž wschať wy ťami ťtabi ťze we Ťhryťtuťu, dha ťo wam to potom džiwno ťdacž nebudže, ťo to we mandželťwi dyrbicže.

III.

Sižom to powedže wať ťsbožomnemu mandželťwu; pťchetož wy tola ťebi žadacže we mandželťwi niž jeno hromadžje byčž, ale ťbožomnje romadžje byčž. A teho dla macže wy ťo ťahe wo to ťtaracž, ťchtož je ťtemu nusne. Ťhodžcže ťahe ť Bohom wokoto, mjecže dowjerenje na neho a woťtancže we bohabojoťzi.

Ťhzecže wy junu we mandželťwi ťbožomnje hromadžje žiwi byčž, dha ťhodžcže ťahe ť Bohom wokoto. Modlicže ťo a ťpjewacže ťwjeru, dha budže Bóh wam wjeszje ťbožje ťwschemu waschemu prjodkwsacžu dacž, a tať woťebje ťwaschemu mandželťwu, hdyž jo nastupicže. Wy budžecže, hdyž junu we mandželťwi wschelake cžežke ťtaroszje pťchindu, ťo wedžicž ťkomu wobwrocžicž, komu ťwoju nusu wuťkoržicž, wot koho ťo hnady a pomozy nadžecž. Ťhodžicže wy ťahe ť Bohom wokoto, dha budžecže ťahe nawufnycž, ťchto jeho ťwjata wola je, ťo byťcže jemu ťpodobni byli a jeho žohnowanja ťo nadžecž mohli;

a kak sbožomne budže potom junu wasche mandželstwo, hdyž wjesze, so pola Boha psches Jesom Khrysta we naddzi stejicze.

Stym sjednoczce sahe dowjerenje na Boha. Wufncze sahe, so je Bóh tón prawy woczcz nadewschitkimi, kotšiz džjeczi rjekaju we nebešach a na semi, so wón sa swoje džjeczi so swotzowskej luboszju stara, jim wjeszje tak wele sboža wobradzi, jako jim dobre a sbožne je, wscho tym, kiž jeho lubuja, fljepschemu wobwroczi, tež jim, hdyž jich schtunda pschindže, pomha se wscheho hubenstwa. Kak smjejecze potom to wjesze pscheswjedzenje, so wasche mandželiske sjednoczenje je Boži skutk, kak budžecze wot neho so žohnowanja pschi kóždym skutku, sboža, kiž wam trjebne je, pomozu we schižu, wumozjenja we prawym czaŕu, sdzerženja a saštaranja tych waschich wešelje nadžecz! Wy budžecze wschitku swoju starosz na neho cziŕnycz, nawedziwschi, wón so wjeszje sa wasš stara.

Jeno wostancze we bohabojošzi. Za bohabojoš je wschitkim wjezam wužitna a ma to šlubenje teho njetzišeho a pschichodneho žiwjenja. Eze sahe bohabojašni kak budžecze wot mlodoszje swoju wutrobu czištu sašhowacz, a tak so wele wobškoržowanjom sminycz, kotrež potom we mandželstwi pschindu a jara horzu štodža, kak so lošchtow teje mlodoszje hladacz, kotrež weie mandželstwow škaža, kak do tych padow nesapanycz skotrymiž so njetjšichich czaŕach wele mandželstwow srudnje šapoczne, a potom czaš žiwjenja wele srudoby nacžine, kak hdyž wam Bóh sbožje da, je ženje hrjeschuje newužiwacz, psches czož šebi jich tak wele šami wscho sbožje škaža, kak w nusy a schižu šebi wešelje špjewacz: hdyž ty jeno nejšy wmini dha twój Bóh wscho derje cžini; kak šamo tehdom, hdyž Bóh wasche mandželstwo junu psches šmercž rosno džjeli, so psches Khrystuža teje wjecžneje sbožnoszje a junu w ne-

beſach ſwaschim mandzelskim teho wjeczneho ſjednoczenja
 weſelje nadzecz. D młodzi pscheczeljo a pscheczelnizy,
 taſ pschihotujcze ſo na ton ſwjaty mandzelski ſchtant, dha
 pschihotujcze wy ſo prawje ſicheſzijanſzy. A hdyž wy
 potom junu, hdžež ſebi mandzelsku aby mandzelskeho wu-
 ſwolicze, na rjanosž ani bohaſtwo nehladacze, ale na je-
 najku myſl, na dobry roſom a bohabojaſnu wutrobu, dha
 budže wjeſzje ton kneſ ſwaschemu mandzelſtwu hnadu
 dacž, a wone budže ſa waſſ prawje žohnowane, — Wotže
 naſcheho knesa Jeſom Khrysta; ſtwor ty ſam do tych
 młodych cžiſtu wutrobu, a daj jim twojeho wjeſteho ducha,
 ſo by jich po prawym puczju wjerneho ſboža wodžit! Amen.

II.

Na druhu nedželu po tšjoch
Kralach. 1821.

Ta hnada nascheho knesa Jesom Khrysta, ta luboš Boža, a
tón dostatk teho šwjateho ducha budž a nošan swami
wšitkimi! Amen.

Jedyn šwjaty a wulkeje česze doštojnny schtant je
mandželiski schtant, jedyn wošebje wažny schtant sa tu zynu
čłowjku schlachtu, m. p. Smelom we spoczatku šworenja
tych čłowekow, hižom w paradysu je Bóh tón knes man-
dželiski schtant wustajit, a je tón šamy se šwojim wošeb-
nym nebestim žehnowanjom požehnowat. Techo dla čze-
szesche tež Jesuš Khrystuš, našch sbóžnik mandželiski schtant
jara wóšoko, čzeszesche tón šamy jako wažny a Bohu,
šwojemu wotzej wošebje spodobny schtant. Techo dla ne-
sazpi tež na ch sbéžnik šamo w tym wažnym wotdžjelenju
šwojeho žiwjenja, hdžež wón šwój wulki skutk teho wumó-
ženja čłowekow na semi sapocža a tón wažny pucž k wob-
šboženju teho šwjeta nastupi, na kwaš hiež, k kotremuž
wot lubych pšheczelow bje proičeny; uje, my namafamy
jeho tež we Kana we Galilejskej beš tymi druhimi kwaš-
nymi hoszemi a tež jeho wučomnižy bjechu šebu. Na
tutym kwašy a k česzi teho mandželiskeho schtanta čžine-
sche Jesuš, našch sbóžnik, tež ton prieni džiw, šjewi tam
šwoju krašnosz, a jeho wučomnižy wjerjachu do neho.
Jako šwjaty a wulkeje česze doštojnny schtant djerža tón
mandželiski schtant tež čži japoichteljo nascheho sbóžnika.
Techo dla napomina Pawot: nech budže mandželstwo čžežne

džeržane pola wšchitkich a mandželske tožo newomasane; a wón pschistaji: wy mužojo, lubujcže swoje žony, jako Ahrystuž je lubowať tu gmejnu a je so sam sa nju podat; haj sa jene tať rjane, wulke a swjate sjednoczenje džerža cži mužojo Boži tón mandželski schtant, so je pschirunaja stym sjednoczenjom Ahrystužowym a jeho gmejny.

Nedyrbeli dha wšchitzy cžlowekojo jedyn schtant, kotryž je wot Boha wustajeny a swožebnym žohnowanjom wobdareny, kotryž je wot nascheho sbožnika wóžoko waženy a wot jeho japoschtolow wožebje cžeszeny, nedyrbeli tajki schtant wšchitzy cžlowekojo sa swjate a wulkeje cžesze dostojne sjednoczenje džeržecž? Ale pať tež jene, sa žyťu cžlowsku swojbu wažne, wožebje wužitne a wobsožaze wustajenje Bože je tón mandželski schtant. Psches tón samy chže Bóh tón knes cžlowsku schlachtu na semi sdžeržecž a pschisporecž; psches tón samy chže wón cžlowekow we wutrobnej luboszi hromadžje sjednoczicž, jich wutrobu scžichimi, spodobnymy sacžuczemi napelnicž a kwschitkim dobrym počinkam wubudzicž, psches tón samy jich pschezo bole k tej wožebnoszi a bohabejoszi wesž, kotrejž su powolani we Ahrystužu Žesuju, jeho synu. Psches tón samy chže Bóh tón knes cžlowekow tať rucžje sjednoczicž, so bychy sebi wšchudžom k pomozu byli, wožebje pať bes sobu teho žiwjenja wobcžežnoszje sebi nožycž pomhali a tať wele hacž móžno je, sebi je položeli. Psches tón samy chže Bóh cžlowekam to sbožje, kotrež wón jim sluzteje wotzowskeje a bojskeje dobroty, hnady a smilnoszje dawa, prawje wužiwacž dacž, a psches to, so drusy na tym džjel beru, jim to samo prawje štódku scžinicž. Psches tón samy chže Bóh sromadne sbožje tych ludow satožicž a pschisporecž a wot nich to newuprajne hubenstwo a sfaženje wotwobwrocžicž, do kotrehož nekasanstwo a furwarstwo satorcži. Nedyrbeli teho dla wšchitzy cžlowekojo

tajki schtant ja jene wažne, wošebje wužitne a wobsožaze wustajenje Bože dzeržecž?

Ale tak wobsožaze to mandželiske sšednoczenje pola wschitkich neje! Ach wele domow podendžesch, hdžež ludžo we wulkej nešwjatoszi šwoje mandželstwo wedu, do cžežkich hrjehow psches ne sapanu, šebi wscho derjehicžje teho žiwenja rubja, a šwoje žiwenje hižom na semi šebi k wulkej czwili, k heli šamej nacžinja a tež człowskej schlach- czi wulku schkodu pschinešu. S cžoho dha to pschindže? To pschindže steho, moji bratsija, so wele człowekow šwoje mandželstwo wedže we nepoškuschnoszi pshecžiwu Božim kasujam a temu evangelionu Khrystušowemu. S teho pschindže wošebje to wulke hubenstwo naschich cžasow. K cžemu móht ja teho dla tu dženšnišchu sštadnosž ljepe natožicž, hacž so bych waš wot teho wobwrocžicž pytał? Teho dla dyrbi nasche dženšišche wopommenje wutrobne napominanja, so wschał bychu wschitzy šwoje mandželstwo s Jesušom wedli, wobpschijecž.

Szenje Jan. 2, 1 — 11.

(steji na 4tej stroni tychlej knižkow.)

Wot teho kwaša w Kana w Galilejskej ryczi tute szenje a poweda nam, so bjesche nasch sbóžnik se šwojimi wuczomnikami tež na tón šamy pschischol. Wjeszje bjeschtaj taj nowaj mandželstaj pobóžnaj a bohabojasnaj, a teho dla wsja Jesuš dzjel na tym kwašnym wešelu a k cžeszi teho šameho cžinesche wón šwój prijeni dziw, pschewbwróczi wodu do wina, dokelž bjeschtaj taj nowaj mandželstaj khudoby dla jenož mało wina nafupitaj. Wjeszje staj taj mandželstaj potom šo šwjeru k Jesušej sdžakomnosžju dzeržataj a we bohabojoszi sawoštataj a tak šbožemne mandželstwo wedtaj. Ach, kał derje bychu wschitzy mandželizy šebi radžili, hdy bychu tež šwjeru Jesušej byli a

īnim s̄woje mandželstwo wedli. A temu chzu waß dženſa wubudžowacž a teho dla na wasche wutroby s̄tožicž:

Wutrobne napominanja, so wschał bychu wschitzy s̄woje mandželstwo s̄ Jesuſom wedli.

Ty s̄y najljepschi radžicžel, kneže Jesuſo, ty najljepschi wodžer we wschjeh wjezach. Ach daj, so wschał bychmy we wschjeh podendženjach a we wschjeh s̄jednocženjach s̄wojeho žiwjenja na twoju radu kedžbowali a wot tebe s̄o wodžicž dali, woſebje pał s̄ tobu to s̄wjate mandželſke s̄jednoczenje w bohabojoszi wedli. A temu wubudž ty naß a žohnuj tu dženſniſchu s̄chtundu nascheje nutrnosžje s̄twojim nebeskim žohnowanjom! Hameñ.

Čžim wažniſche to mandželſke s̄jednoczenje sa nasche a tych naschich, haj sa s̄hromadne s̄božje je, čžim bole dyrbymy žadacž, so by wone wschudžom prawje po Božej woli a w poſtuschnoszi ps̄hecžimo ewangeliu wedžene byto. A temu chzu tež ja waß dženſa napominacž a teho dla na waß wutrobne napominanja, so wschał bychu wschitzy s̄woje mandželstwo s̄ Jesuſom wedli, s̄tožicž. Jenož snjekotrymi s̄łowami trebam ja wam najprjodzy prajicž: I. kał je to mjenene, s̄woje mandželstwo s̄ Jesuſom wesž, potom pał II. wam poķasacž, čžoho dla jo s̄ Jesuſom wesž dyrbymy.

I.

Wam s̄amym nemóže nesnajomne bycž, s̄chto s̄o s̄ tym mjeni, hdyž s̄o napomina, so dyrbymy s̄woje mandželstwo s̄ Jesuſom wesž, teho dla trebam ja ps̄chi tym snjekotrymi s̄łowami jenož stejo wostacž. So čži s̄ami s̄woje mandželstwo s̄ Jesuſom newedu, kiž s̄o we s̄wojim mandželſkim s̄jednocženju wo žanu wjeru

do Boha a teho, kotrehož je wón poźlat, Jesom Khrysta, nestaraju, kiž jenož na czjelne hladaju, niz pať na duchomne, jenož sa sachodnym honja, niz pať sa wjecžnymi kubkami; pschi swojim sadžerženju sa božimi kasnemi so neprascheju, ale jenož po swojich loschtach khodža; k swojemu prjodkwsaczu sebi teho nebeskeho wotza nadu a pomoc ženje newuproscheja, ale jenož na swój rosom a swoju moz so spuschejeja; schtož maja, horje neberu jako dobre a dokonjane dary wótza teho swjetla, ale je wuži-waju, jako bychu je sami wot sebe mjeli; žaneje luboszje bes sobu nimaja, ale su we lutym nemjeri a nejednoczi živi, sebi wobcžežnoszje teho živenja nesž nepomhaja, ale cžinja sebi wele wjazy živenje cžežke bes sobu, swoje mandželske živenje k swecženju a khonenju sa pschezo do-konenišchim poljepschenjom nenačožeja, ale we tym samym do pschezo horskeho duchomneho hubenstwa sapaduju; te swjate swjaski mandželstwa nepytaju na wjecžne wobtwerdžicž, ale bychu jara weželi byli, hdy bychu mohli so skoro rojno džjelicž a jedyn teho drugeho wotkycž; so cži sami swoje mandželstwo s Jesuřom newedu, schtó neby to na mjezi a slochkej prózu a pschemyžlenjom srosemit a spójnat?

Chzemy = li, so mohło wot naš prajene bycž, so my swoje mandželstwo s Jesuřom wedžemy, m. b., dha dyrbitaj wobaj mandželskej tu wežetu wjeru do Boha, naskeho nebeskeho wótza, mjecž, kotruž Jesuřowy duch psches to Evangelion do cžlowskich wutrobom, kotrež so jemu podadža, ptodži, a dyrbitaj pytacž we tej samej so pschezo bóle wobohacžicž a wobtwerdžicž. Chzetaj mandželskej s Jesuřom swoje mandželstwo wesž, da dyrbi wobeju jenajka horza lubosž k Jesuře napelnicž, wobaj dyrbitaj we jenajkim sacžuczu swojeje wschelakeje slaboszje, hrjeschnoszje a pomozypotrebnoszje so na sbóžniku

a na jeho hnadzi wešelicy, wobaj wot jenaŕ wulkeho dzaka pschecziwo nemu sahorenaj, wschudžom pytacz jeho wolu dopelnicz, a kaž wón ŕebi žada, ŕwoje pschiŕtuschnoszje beŕ ŕobu a we wschem hacž najŕwjernišcho czinicz; kaž wón ŕebi žada, najprjodzy ŕtacz sa Božim kralesiwom a jeho prawdu, a wjericz, wešelje wjericz, wschitko druhe budže jim pschidate, ŕebi schazy hromadzicz w nebeŕach, fotrež ani molje ani serŕaw neježeru, tež paduschi ŕo sa nimi nekopaju. Chzetaj mandželŕkej ŕwoje mandželŕtwo s Jesuŕom weŕž, dha dyrbitaj wobaj we wschjem dzjeli a prjodkwsaczu, po snamenju ŕwojeho ŕbóžnika, sprostwu a smodlitwu ŕo k bohu wobwrocžicz, jeho nadu a jeho pomoc wschudžom ŕebi wuproŕycz, a wschitko, schtož mataj a wužiwataj, dyrbitaj s dzakom jako dary Božeje ŕmilnoszje a ŕwjernoszje horjebracz a swešelom posnawacz, kaŕ wulke wjezy Bóh nad nimaj czini. Chzetaj mandželŕkej s Jesuŕom ŕwoje mandželŕtwo weŕž, dha dyrbitaj wobaj woŕebje beŕ ŕobu tu czistu lubosž mjecz, fotruž ŕebi tón ŕbóžnik wot wschittich ŕwojich czeszerjew žada, hdyž praji: nemu pschifajnju dam ja wam, so byschcže wy ŕo beŕ ŕobu lubowali, kaž ja waŕ lubowat ŕym; ta lubosž dyrbi jeju hnacz, so je kóždy druhemu k radži a k pomozu, ta lubosž dyrbi jeju hnacz, so ŕo beŕ ŕobu pytataj swešelicy a ŕebi žiwenje ŕtódke czinicz, so ŕebi pomhataj wobczěžnoszje teho žiwenja, kiž k sminenju nejŕu, nesž a mataj beŕ ŕobu sczerpliwosž se ŕwojimi ŕtabosžemi a pschi pschekhwatanjach ŕebi horje pomhataj sczichim duchom. Chzetaj mandželŕkej s Jesuŕom ŕwoje mandželŕtwo weŕž, dha dyrbitaj wobaj wot neho ŕwoje nebeŕke powoŕtanje k wjecznuemu žiwenju pschezo potniŕcho posnawacz, teho ŕameho ŕo wešelicy, na to ŕamo ŕo pschezo bóle psches wjeru do Jesom Ahryŕta we bohabojoŕzi pschihotowacz, teho dla hromadzje ŕo pytacz poljepschowacz, a

wuſweczič, hromadžje ſo pſcheſ dobry ekſempel natwarcz, ſwjafki teho mandželſkeho ſjednoczenja pſchezo bóle wobtwerdzič, tak ſo je ničžo roſwjafacž nemóže, ſama ſmerezž niz, a ſo maju tež tehdom tu troſchta poſtnu nadziju, ſo hacž runje njefko ſo roſnodzjelitaj a mataj ſrudobu, dha budžetaj ſo junu tola ſažo widzič a jeju ſrudoba budže ſo do weſela pſchemobwroczič a jeju weſelje jimaj nihto rubicž nebudže. Wedžemy my tak ſwoje mandželſtwo, m. b., dha my je prawje ſ Jeſuſom wedžemy.

II.

A k temu, ſo wſchaf bych u wſchitzy ſwoje mandželſtwo tak wedli, k temu chzu waſ dženſa wutrobne napominacž, a to teho dla, dokelž my tak najwjefziſcho a najreniſcho 1) ſwoje ſamſne ſbožje, 2) ſbožje ſwojich domjazych, a 3) ſhromadne ſbožje twarimy. Dajcže nam na to njefk dale ſedžbowacž.

1. Dajcže wſchaf nam ſwoje mandželſtwo ſ Jeſuſom weſz, dha budžemy najwjefziſcho a najreniſcho ſwoje ſamſne ſbožje twaricž. Reniſche ſbožje neje na ſemi k namakanju, hacž tam je, hdžež luboſz a ſwjernoſz čłowſke wutrobny ſjednocza, ſpokojnoſz a bohabojoſz bydli a Boža huada a Bože žohnowanje pſchebywa. To pak budžecže namafacž, hdvž ſwoje mandželſtwo ſ Jeſuſom wedžecže. D kak budže tehdom jehowu ewangelion pſchezo bóle waſche wutrobny ſlubozju ſjednoczecž, kak budže Boži duch waſche duſchje pſchezo bóle roſſwjeczecž a wuſweczecž, tak ſo budžecže pſchezo wjazy na ſebi namafacž, čžohož dla my ſo čzeſzič a lubowacž dyrbicže! Žadyn wot waſ nemóže tehdom ſwoju wolu loſchtam a žadoſzjam, ſakonej teho rjecha podczuſnycž, ale wola waſcheho knesa budže wſchudžom tež waſcha wola; a tak macže ſtajnje jenož jenu wolu, a mjer a jednota we

wschjech wjezach budze bes wami so namafacz. A tuta
 lubosz a swjernosz, kak ta wasz poczjeri, so neby žadyn
 jenož na to swoje ladať, ale runje tak na to, schtož
 teho drugeho je. Kak budzecze teho dla dzjel bracz na
 wschjem, schtož teho drugeho potrechi! Bobožni man-
 dzelszy, kak budzecze wy pytacz jedyn teho drugeho sbožje
 pschisporecz, kak we czerpenjach bes sobu so we dowje-
 renju na Boha troschtowacz, sebi položnosz skiczič, hdžež
 móžecze, a hromadžje nesz, schtož jenemu by psches mjeru
 cžežko bylo. Kajka spokojnosz bydli w tym domi, hdžež
 je Iesus stajny hosz! Tam mandzelszy wedža, tež jich je
 Boh k jich sbožu a žohnowanju hromadu wedt a psches
 swjate swjaski teho mandzelstwa sjednoczit, tam wuczi jich
 to evangelion, so dyrbi kóždy to swoje swjeru cžinicz, a
 wedža, so budze Bóh jich dzjeťo a prozu, kaž je flubit,
 wošebje žohnowacz. Da Bóh do tajkeho doma sbožje,
 kak lube je jim to, woni wedža, so to pschindze wot teho
 wótza, kiž ma jich lubo, a kiž jim psches to sjewi, so je
 jich luby wótz a woni su jeho lube dzjeczi; dopuschczi
 Bóh kschiz na nich, kak wedža woni s Iesusom a s jeho
 swjatym evangelionom so troschtowacz, kak móža woni,
 jako Bože dzjeczi, we Khrystusu Iesusu wešelje na Boha
 twaricž, kak tu wjestu nadžiju mjecz, so budze tón nebeski
 wótz wscho k jich sbožu wobwroczič wedzič, a hdyž budze
 ta prawa schtunda pschindž, jim sašo pomhacz a jich swe-
 šelicž. Kak nebudžetaj mandzelskej, kiž s Iesusom swoje
 mandzelstwo wedžetaj, ženje sabycz swuju wutrobu s po-
 mozu Božeho ducha poljepshecž a wušweczecž, kak budže-
 taj so teho dla w luboszi bes sobu powuczecž, so napo-
 minacz a wubudžowacz, so hromadžje we wjeri, luboszi a
 nadžiji pošylneč, a pschezo bóle psches to so pschihoto-
 wacz na tón wječny wótzny kraj. Ach, so wschať bychu
 tola wschitzy mandzelszy s Iesusom swoje mandzelstwo we-

dli, kaſ wele hubenſtwa a nuſy, kaſ wele płacza a ſkorž-
by by to beſ nami mene byto, kaſ wele wjazy ſboža a
derjehicza bychmy wužiwali na ſemi!

2. A hdyž ſwoje mandželſtvo ſ Jeſuſom wedzemy,
dha budzemy tež najreniſcho a najwjeſziſcho ſbožje
ſwojich domjazych twaricž. Hdyž ſze wy, man-
dzelſzy, ſ Jeſuſom we ſwojim mandželſtwi žiwi, hdyž ſjeho
evangelia te prawe ſmyſljenja czerpacze, pſcheſ jeho ſa-
koń ſo ſ prawemu ſadzerženju wubudzićze, pſcheſ jeho
wucžby ſ ſwjernoſzi a ſ ſprawnoſzi nuczićž dacze a we
wſchjem macze jeho wſchehowſchudžomnoſz pſched wocžimi
a jeho ſnamjo, dha budzecze wjeſzje ſwoje džjeczi, a tych,
kiž hewaſ we waſchim domi ſu, tež ſ tajkim kraſnym ſmy-
ſljenjam a ſadzerženjam napominacz a džeržecz; ale paſ
najreniſcho budza wone to wot waſ ſamych nawuſnycz.
Kaſte ſbožje paſ je to ſa nich, hdyž to ſahe nawuſnu a
ſahe ſu ſ temu džeržane! Ejepje ſo nehodzi, ſa wjerne
ſbožje tych cžlowekow ſtaracz, hacž hdyž budza czi ſami
ſahe ſ Bohu pokasowani, ſ wſchemu dobremu džerženiu a
pſchede wſchjem ſtym wobarnowani. Šhodzićze wy ſami
ſ Jeſuſom na puczu teho žiwenja, je wón waſch radzićzel
we wſchjech wjezach, waſch wodžer na wſchjech puczach,
kaſ nemóžecze tehdom hinaſ, hacž ſo wy tych ſwojich tež
taſ ſhodzićž wucžicze, kaž maja waſ ſa ſnamjo; kaſ bu-
džecze wy luboſz beſ ſobu do nich płodzićž, kaſ jich wu-
cžicž, ſwjernje to ſwoje cžinicž, a Božu hnadu ſebi
ſ wſchemu wuproſycz, kaſ budza woni wot waſ wuſnycz,
ſ prawej mudroſzju, džjetawoſzju a ſlutniwoſzju to wob-
ſhowacz, ſchtož jim Bóh daſ je, kaſ budza woni wot
waſ wuſnycz, wſcho ſbožje, kiž jim Bóh da, ſ prawej
mjeru wužiwacz, jo pſcheſ to dopomneczje na Boha, teho
dawaczerja wſcheho dobreho, ſweczicž a pſcheſ wopory
teho džaka pſhecziwo Bohu jo ſ prawej weſetofzju wuži-

wacž. Rhodžicze wy s Jesuſom, kaſ budže waſcha najwetscha ſtaroš, ſo by ſwjedomnje tych waſchich ſahe wubudžene, jich ſahe warnowaſo pſchede wſchej lóhkej myſlu a ſtósžju, ſo bychy woni ſahe Boha pſched wocžomaj a we wutrobi mjeli a pſches ſacžucžje jeho wſchewoſchudžomnoſžje ſo wot ſamopaschnych hrjehow wotdžeržecž dali. Rhodžicze wy we ſwojim mandželſtwi s Jesuſom, kaſ budžecze tehdom ſwjeru ſa tym ſtač, ſo bychy wſchitžyczi waſchi tu najwobžebniſchu kaſnju, Boha wósche wſcheho lubowacž a teho bližſcheho jaſo ſam ſo, ſahe nawuknyli, a kaſ budže tuta luboš k Bohu a k cžlowekam ſa nich žórto wſcheho dobreho, žórto wſchjeh ſkutkow a počžinkow teje huady. Rhodžicze wy s Jesuſom, kaſ budža wſchitžyczi waſchi ſahe nawuknyč, we wſchjem kſchžju pola Boha troičt pytač, na neho ſwoje žyte dowjerenje ſtajecž, a ſtroſčtnje ſjeho pomozu tež wobcžežnoſžje na ſo wſacž. Ach my nebychmy we naſchich domach taſ wele newjedomnoſžje, taſ wele neſprawnoſžje a neſwjernošžje, taſ wele ſažneje beſbóžnoſžje a ſtósžje, taſ wele neſpokojnoſžje a neſčzerpliwošžje, ſkrotkim taſ wele hubenſtwa a nuſy, taſ wele ſrudoby a žaſošžje widžili, hdy bychy cži, kotsiž dyrbja domam prjodkſtač, hdy bychy wſchitžy mandželſžy s Jesuſom ſwój domjažy ſčtant wedli.

3. Pſches to móža napožledku tež najwjeſziſcho a najreniſcho ſhromadne ſbožje twaričž. Shromadne ſbožje wſchitkich nemóže reniſcho a wjeſziſcho reſž a pſchiberacž, hačž hdyž cžlowekwojo kóždy we ſwojim powoſtanju ſo ſwjerni ſadžerža, kóždy pſches ſwoje ſnamjo pyta ſprawnoſž a bohabojoſž roſpſcheſžeracž a cžlowſkemu towarſtwu a kraleſtwu Jeſuſa Khryſtuſa ſwjerne, pobóžne a Bohu ſpodobne ſobuſtawy horjecžehne. To paſ ſo nemóže ljepe ſtač, hačž hdyž je we wſchjeh domach Jeſuſ ſtajny hóſž a jeho duch wſchjeh wutrobny wodži.

Hdyž wy mandželszy s Jesuřom ťwoje mandželske sĵedno-
 czenja wedźecze, dha budźecze potom tež ťwjerni pod-
 danjo teje wóšchnošće, dha budźecze, tak wele jako nad
 wami je, ťo wo to ťtaracz, so bysće wschudžom k sbožu
 ťwojich bližšich žiwi byli, dha was luboš Khrystuřowa
 poczjeri, wschudžom wo to ťo ťtaracz, so by shromadne-
 nišy wotpomhowane a shromadneho sboža pschezo wjazy
 byto. Ale niž jenož wy budźecze tajke ťwjerne ťobu-
 ťtawy cžlowskeho towarštwu, nje, tež we waschich dźjeczech
 budźecze junu temu wótznemu kraleřtwu runje tak spra-
 wnych, dźjetawych a wo shromadne sbožo ťtarošiznych
 poddanow samostajicž, kaž wy bjesće. A wopofasacze
 wy ťo psches wasche khodjenje s Jesuřom jako wjerjaze
 ťtawy jeho nebeskeho kraleřtwu na semi, da budźecze tež
 ťwoje dźjeczi na tón pucz wjecžneho žiwenja pofasacz a
 psches ťwoje snamjo tež wschitkich wokoto ťo na tutón
 pucz ťobuczahnyč a k wobštajnemu honenju sa kronu ne-
 beskeje sbožnosće napominacz. Haj, sčtóz we ťwojim
 mandželskim sĵenoczenju s Jesuřom khodži, tón stym ťwoje
 sbožje, a sbožje ťwojich domjazych a shromadne cžažne a
 wjecžne sbožje druhich pschisporja. Dha wschał ťtarajmy
 ťo wo to, so by ťo tež wopravdžje wot naš ťtato. Ty
 pak, kneže Jesuřo, wubudž ťebi pschezo wjazy wutrobom,
 liž bychy tebi ťwjerne byte a tak to sbožje a tu sbožnosć
 dostate, kotruž ty tym ťwojim dawasch, jom cžažnje a
 tam wjecžnje! Amen.

III.

Na wóšomnату nedželu po
šwjatej Trojizy 1825.

Da hnada nascheho knesa Jesom Khrysta bydž swami! Hameń.

Džjeczi su dar teho knesa a plód teho žiwota je schenkowanje, tak spjewa Salomo, tón mudry kral Boži, w 127tym psalmi; wón pósnaje, so džjeczi sa wošebne wopokastwo Božeje hnady, sa krašne žohnowanje wot teho najwóšcheho dzerži, w. Kh. I. p. Sa krašny dar Boži mjejachu wschitzy pobóžni Israclitojo te džjeczi, woni nesnajachu žane wetsche sbožje, hač hdyž Bóh jich mandželstwo swele pschichodnymi žohnowasche. Teho dla tež nejšu džjeczi nidze wóšche wažene byte, hač beš israelskim ludom, a wošebje šweczachu woni, po sakonju Mojsašowym, šwojeho prjenjonarodženeho šyna Bohu temu knesej. To bjesche Bóh wustajit, so by tak we kóždym domi jedyn temu knesej šweczeny, jedyn mješniš Boži byt, a psches neho tež te druge džjeczi Bohu šweczene byte a jemu štužite; haj psches to dyrbesche zyty lud do bližscheho sjednoczenja š Bohom, tym knesom, šupicz, wón dyrbesche byčž tón wuswoleny narod, to kralowške mješništwo, šwjaty narod.

Jesuš Khrystuš, nasch sbóžniš, je wustawki mojsašoweho sakonja horje sbjehnyš, ale na to mjesto je nam psches šwoje evangelion nowy, dokonjany sakon dat. Po tym šamym maja šarschi tu šwjatu pschišluschnošž na šebi, niž jeno šwojeho prjenjo narodženeho šyna, ale

wščitke swoje dzjeczi Bohu a Jesušej sweczicj. Nam, wošebje nam, kiž smy to ewangelion Jesušowe horje wšali, pschimoća tón duch Boži psches pjetra, teho swjateho japoschtota Jesušoweho: wy sje ton wuswoleny narod, to kralowske mješništwo, swjaty narod, lud teho dobycja. Kóždy kšeszijan dyrbi bycz mješnik Boži, kóždy je jemu sweczeny a smje so Bohu pschibližowacz; my wščitzy mamy, kaž Pawoł praji, pschistup k Bohu a k hnadzi Božej, ale teho dla dyrbiny tež wščitzy jako mješnicy Boži swjate žiwjenje wesj a pschipowedacz te pocžinki teho, kotryž naš je powołať se czmy na swoje dzimne swjetto. To pak je tež to wulke postajenje naschich dzjeczi, tež wone dyrbja junu mješnicy Boži a swjaty lud, kiž temu knesej služu, bycz, wjerne sobustawy jeho kralestwa na semi a junu herbojo wječnjeje sbóžnoszje psches Khrystuša. Teho dla žada je šebi tež tón sbožnik a pschimoća nam: Dajcže tym dzjeczatkam ke mni pschincj a newobarajcže jim, pschetož jich je to kralestwo Bože.

Maja pak nasche dzjeczi tak wulke a wažne powoťanje, kaž nedyrbeli my je wóšoko wažicj, kaž móhli my žanu swjeczišcu pschisťuschnosz mječj, hacj tu, je sahe k Bohu a k Jesušej pokasowacz, je jemu sweczicj, a wo to so staracz, so bychu wone na swoje wulke postajenje so sahe derje pschihotowate? K temu dyrbi naš tež ta lubosz, kotruž starschi k swojim dzjeczom maja, hnacz a možnje wubudžowacz. Tuta lubosz k nim napelnja naschu wutrobu stym horzym žadanjom, so by so jim junu derje schto, a wone sbožomne a junu wječnje sbóžne byte. A tuto nasche žadanje nemóžemy ljepo dopelnicj, hacj hdyž je sahe a stajnje se wschej swjernoszju k Bohu a temu sbožnikej pokasujemy a jemu sweczimy, hdyž je prawje a kšeszijszcy horje czehnemy. D to pschineše sbóžne ptody, to

je to najwětšiche sbožje sa naš, sa naše džjeczi a sa žytny wótžny kraj. Dajeze mi to dženska wam s Božej pomozu pokazacž.

Text 1 Pjetr. 5, 1—5.

Tych starschich, kiž beš wami šu, napominam ja, kiž šobustarschi šym a šwjedk Khrystušowych čerpenjow, kiž tež tu krašnosž, kotraž šo šjewicz ma, šobu dostacž budu. Pašcže to stadto Bože, kotrež pšichi waš je, a kędžbujcže na njo, niž nucženi, ale s dobrej wolu, niž hrošneho dobytku dla ale s hotowej wutrobu: Niž jako byšcže kneželi na wošadach, ale čžincže šo šnamjo teho stadta. Dha budžecže wo (hdyž šo šjewicz budže ton wóšhipastyr) tu neswjadnu křonu teje čžesžje dostacž. Teho runja, wy młodži, budžcže poddani starschim. Wšchitzy bydžcže jedyn druhemu poddani, a woblekajcže ponižnosž, pšchetož Bóh napshecžiwostej hordym, ale ponižnym dawa won hnadu.

Te njetk přjodklasowane šłowa pšacža po prawom wučerjam, kiž šu wošadam jako mješčnizy Boži přjodstajeni, a tón japoschtot napomina jich, šo bychu to jim dowjerene stadto Bože se wschej šwjernesžju wothladali, a junu wot teho wóšcheho pastyrja tu neswjadnu křonu teje čžesžje dostali. Prajene paš wam hižom je, m. b., šo šu starschi we šwojim domi mješčnizy boži, a woni dyrbja šwoje džjeczi, kiž šu jim wot Boha date, derje pašž, je derje a šchesžijansžy horjecžahnyčž.

A fajki wulki dobytk šteho pšchindže, to čžu wam pokazacž pytačž, hdyž wam s Božej pomozu přjodstaju

Te krašne ptody ššchesžijanskeho horjecžehnenja tych džjeczi.

Kneže Jesu, ty wulki pšhecželo tych džjeczi, kiž je wschitke k šebi žadašch, budž ty šam šnami, a žohnuj naše přjodkšacžje. Amen.

Wot tych krašnych plodow křesćijanskeho horjeczeho-
 njenja tych džjeczi chzu džena k wam ryczecz. Dajće mi
 pschi tym I. pokasacz, schtó k křesćijanskemu ho-
 rjeczehnenju tych džjeczi štuscha, II. pak hla-
 dacz, fajke krašne plody to pschineže, a III.
 skrótlim na to kedžbowacz, k čžomu naž to
 wubudžowacz dyrbi.

I.

Hdyž šo tudy najprjódzy wot teho ryczi, schtó
 k křesćijanskemu horjeczehnenju tych džje-
 czi štuscha, dha nemjeni šo stym njedže to, šo wy
 šwoje džjeczi, tak dotho hačž wascheje pomozu potrebaja,
 jeno derje wothladacze, jim jjež, picž, drašlu a druhe
 potrebnizje teho žiwjenja dawacze, jim kubta a samoženje
 bromadžicze, a na to šze složeni, šo byšecze je, dyž chže-
 dža šami šwoje hospodarstwo šapocžecz, derje po čłow-
 skim šdaczu wobstarali. Derje šaleži šo wam, tež to
 wschitko hačž najšepe čžinicž a na kedžbu wsacz, a jara
 hrošnje a nekřesćijanizy byšecze čžinili, hdy byšecze
 njeschto wot teho šthomdžili, pschetož Boži duch praji
 nam šjawnje psches japoschtota Pawola: Schtóž tych
 šwojich, wošebje šwojich domjazych newobštara, tón je
 wjeru šapriet a je hōrschi dyžli pōhan. Ale to wschitko
 neštuscha k horjeczehnenju tych džjeczi; to rjeka šastaranje
 tych šamych. Derje je wele šarschich, kiž mjenja, šo šu
 na šwojich džiczoč dosz čžinili, hdyž šu tak daloko, hačž
 šamóžachu, šo ša jich štrowož štarali a jim penešy a
 kubta nahromadžili. To može šo štacz, ale to neje tych
 šarschich najwažni cha pschištuschnosz. Schtó bychu wa-
 schim džjeczom štrowe čžjeto, a penešy a kubta pomhate,
 hdy bychu wone pschi tym newjedonne, šte a bešbožne
 byte, a nebychu wedžite šame šebi šwoj khljeb šažtu-

žicž? A horjeczehnenju tych džjeczi bŕuscha wŕŕitko to, psches cžož wone ŕwoje cžafne a wjecžne powołanje do-
 ŕahnu. Tón dobrocžiwý ŕtworicžel je džjecžom wŕŕelake
 duchomne a cžjelne ŕhmanosžje ŕobudžjelit, te dyrbja bycž
 wobudžene, ŕwucžowane a poŕylnjane: ŕhtóž to cžini, tón
 cžehne ŕwoje džjeczi horje. W cžlowekach ŕu wŕŕelake
 žadanje a poŕhilenja, te du na wŕŕelake, ale wone dyrja
 ŕahe na to wedžene bycž, ŕhtož je prawe a psched Bo-
 hom ŕpodobne: ŕhtóž to cžini, tón cžehne ŕwoje džjeczi
 horje. Teho dla je wažne, jara wažne, hdyž ŕo to pra-
 wje ŕtane. Rjepe paŕ ŕo to ŕtačž nemóže, hacž hdyž wy,
 lubi ŕtarschi, je w tym ŕnesu horjeczehnecze, kaž Pa-
 woŕ praji; hdyž wy tež pschi tym ŕo po wucžbach Jesu-
 ŕoweho ewangeliona ŕadžeržicze, to rjeŕa ŕwoje džjeczi
 ŕŕŕeŕžijansžy horjeczahnyčž. Chzecze paŕ to, dha dyrbicze
 pytacž ŕahe tych džjeczi roŕom psches bójske póŕnacžje
 roŕjaŕnicž, jich wutrobu ŕ dobremu ŕahoricž, a jich
 wolu ŕ dopelnenju Božej wólje ŕwucžowacž a poŕylnecž.
 Dajcze nam to najprjodžy hromadžje wopomnicž.

Chzecze = li ŕwoje džjeczi ŕŕŕeŕžijansžy horje cžahnyčž,
 dha dyrbicze ŕahe jich roŕom psches bójske poŕnacžje
 roŕjaŕnicž pytacž. Wŕŕelake ŕu te poŕnacža, kotrež
 ŕebi tu hromadžicž pytamy, ale jara wele tych ŕamych
 ŕluži jeno ŕ cžafnemu žiwenu, a taŕke hromadžicž je pra-
 wje, ale to cžinja pohanjo runje taŕ derje jaŕo ŕŕŕeŕži-
 jenjo. Staroŕž ŕa waŕŕe džjeczi dyrbi dale hicž, na
 to menujžy, ŕo bychu pschezó dokoneniŕŕe ŕo cžinite a
 wjerne ŕbožje a wjecžnu ŕbóžnoŕž doŕtaŕe. Chzecze wy
 to, dha ŕtarajcze ŕo wo to, ŕo bychu wone ŕahe Boha,
 teho wótža nade wŕŕitkimi ŕeŕnate. Teho dla roŕwucžujcze
 jich ŕcžafom, kaŕ je jich Bóh ŕtworit, kaŕ naŕ wŕŕjednje
 ŕaŕara ŕe wŕŕjem, ŕhtož potrebamy, naŕ pschede wŕŕit-
 kim ŕtrachom ŕaŕhowa a pschede wŕŕjem ŕtym wobarnuje.

Wucźcze je sahe, kaſ naſ Bóh wſchudžom wobdawa a wſchudžom widzi, kaſ je wón ſwjaty Bóh, kiž chze, ſo bychmy tež my ſweczi byli, a budze naſ junu wſchitkich ſprawdoſzju ſudzić; wucźcze je teho dla sahe, ſchto ſebi Bóh wot naſ žada, kaſ my ſo hrjehow hladacž a pſchi wuſweczenju w bohabojoſzi ſwoje žiwenje weſz dyrbimy. Wucźcze je sahe, kaſ Bože wodženja wſchitke na naſche ſbožje a ſbóžnoſz du a kaſ tym, kiž Boha lubuja, dyrbja wſchitke wjezy k ljeſchemu ſtužicž. — Woſebje wucźcze je sahe, kaſ je Boža hnada we Khrystuſu ſo na hrjeſchnikach pſchekraſnita, powedajcze jim wot Jeſuſa, kaſ je ſo tež jaſo džjeczo na ſwjat narodžit, ſo by nam pucž k wótzu a k wjecžnemu žiwenju pokaſat, kaſ je ſa naſ na ſchižu wumreť a ſwoju ſwjatu krej pſchelať, ſo by naſ wumohť wot hrjeha, ſmercžje a cžerta, kaſ my teho dla, kiž ſmy k wjecžnemu žiwenju powołani, pſches neho wjecžnu ſbóžnoſz doſtanemy, hdyž do neho wjerimy a po jeho pſchifaſnjach ſwoje žiwenje wedžemy. Pytacze tať roſom ſwojich džjeczi ſ bójſkimi poſnacžemi roſjaſnicž, dha cžehnecze wy je ſcheſzjanszy horje.

Alle wjeſze pať, ſo pižmiť mori, duch pať žiwych cžini, wopomneče, ſo wſcho, tež to najkraſniſche póſnacžje ničzo nepomha, jeli ſo ſo to ſame do ducha a žiwenja nepſchewobwroczi. Chzecze-li teho dla ſwoje džjeczi prawje ſcheſzjanszy horje cžahnyčž, dha dyrbicze jich wutrobu k dobremu ſahoricž pytacž. D hižom wot młodoſzje tſi koren teho ſteho we cžlowſkej wutrobi, myſlje, a ſmyſlenja teje ſameje ſu ſte. Cžjeta neprawe žadanje, ſwjeta luboſž, pſchecžiwjenje pſchecžiwu Bohu, ljenjoſž a nerodnoſž pokaſuje ſo tež we džjeczoch jara sahe. Lubujecze-li ſwoje džjeczi, lubi ſtarſchi, dha poduſhcze sahe tutón ſty koren teje wutroby. Wucźcze je sahe, hroſnoſž mjecž na wſchitkich rjehach, nech maja

meno, kajkež chzedža. Powedajcze jim, kak ƚo cźloweƚojo pšes te ƚame do cźaŝneho hubenšwa a wjecźneho sƚa-
 ƚenja sastrocža, ƚo saneschwarnja, wschu Božu podobnosz
 sħubja, Božeje dobroty ƚu nehodni a husto ƚwojeho bliź-
 sħeho ƚobu do hubenšwa nuz sastrocža. Tak budža wa-
 sħe dźjeczi saħe nawuknycz hrosnosz mjecz na hrjechu.
 Ale plodźcze tež lubosz kdobremu do nich. Cźincze je
 s tym snajomne, kak bohabojoz je kschitkim wjezam wužitna
 a ma to ƚubenje teho njetzišeho a pšichodneho ži-
 wenja, pokasujcze jim tu lubosz Božu a tu huadu na-
 sħeho knesa Jesom Khrysta, so by jich wutroba, klubosz
 psħecziwo Bohu a Jesuŝej saħorena, na tym, sħtož Boža
 wola je, ƚwoje najwetsħe, ƚwoje jenicźke weŝelje mjeka.
 Powedajcze jim, kajke sbožje to je, hdyž cźloweš ma cźistu
 wutrobu a ƚwjedomnje beš poruka, kak ma tón weŝete
 dowjerenje k Bohu, je wot wsħitkich šprawnych a dobrych
 we kraju cześeny, a we jeho wutrobi bydli tón kraŝny
 mjer Boži, kiž wóšchi je, dyžli wsħitkon rosom. Wnta-
 cźeli tak saħe ƚwojich dźjeczi wutrobu kdobremu saħoricz,
 da czechnecze je kšeszjanszy horje.

A tehdom budže ƚo wam radźicz, so tež saħe jich
 wolu kdopelnenu Božeje wolje swucźujecze
 a po ƚylnicze. Kaž wjera, hdyž skutkow nima, morma
 je, tak by lubosz kdobremu žana lubosz nebyta, hdy by
 ƚo we zytnym žiwenu a sadzerženju newopokasata. Teho
 dla, lubi šarschi, dzerźcze ƚwjeru na to, so bychu wasħe
 dźjeczi ƚo wsħeho hrjecha a sħosze hladate, a jeli so ƚu
 nješto sħeho cźinite, da pokħostajcze je s cźaŝom. Šħi-
 bujeze tou sħtom, tak dotho hač je młody, šтары a ƚylny
 ƚo wón sħibowacz neda. Dzerźcze ƚwoje dźjeczi saħe
 kbohabojozi, k wjernozi we jich rycach, k ponižnozi,
 k poŝtuchnozi, kluboźjepotnemu sadzerženju psħecziwo
 wsħitkim, k šprawnozi a k ƚwjernozi. Wucźcze je saħe

lubosž druhim wopokasacž, šo po jich nusu horje bracz a jim k pomozu bycz, hdžež móža. Wucžcze je sabe Bože dary s jeho wótzneje ruki sdžakom horje bracz, je prawje wužiwacž a derje snimi wokoło khodzicz. Wucžcze je psches prostwu a modlitwu šo wschjednje pschecziwo wschemu stemu pošylnicž, šo bychu mózne byte, cžertej napschecziwo stacz, dha wón wot nich cžefne, a psches to šo wschjednje wubudžite, Božu šwjatu wolu swešetosžju dopelnicz. S krótkim, dzeržcze šwoje džjeczi hižom w mtodoszi k temu, šo bychu wone we wschjem po ewangeliu Jesušowym khodzite, šo we prawej wjeri k šwojemu sbóžnikej dzeržate, a w nim a psches jeho drohu saštužbu šwojeje duschje sbóžnosž pytate: tak cžehnecze je fscheszianszy horje.

II.

A blajeze, to pschineše krašne płody, sa džjeczi, sa šarschich a sa žyty wótzny kraj.

Krašne płody maja džjeczi wot teho, hdvž budža fscheszianszy horje cžehnene, pschetož to je sa ne najwješišchi pucz k wjernemu a k wječnemu sbožu. Šo wam tuto sbožje na wutrobi leži, lubi šarschi, to wopokazecze psches tu lubosž, kotruž k nim macze, psches tu šarosž, kotruž na ne wažicze. Ale ani samoženje, ani cžesz, ani tež wulke schifnosžje a pošnacža nemóža je wjernje wobšožicz, to wschitko nebudže jim niczo pomhacž, jeli šo w prawej wjeri do Jesom Khrysta a we wjerneje bohabojošzi šwoje žiwenje newedu. Ale šze-li je Bohu a Jesušeje k cžeszzi horje cžahnuli, jako fscheszianske džjeczi, fak sbožomne tehdom budža! Wone budža psched Bohom khodzicz, a teho dla šwoju wutrobu cžistu a newomasanu sa khowacž, budža šwjeru šwoje powoťanje cžinicž, lubosž wopokajacž bratram, a tak smjeja Boha sa pscheczela, cžlowekojo budža jich lubowacž, a Boži mjer budže

w jich duschi bydlicz. Bóh budze je žohnowacz, Jesuŝ je psches ŝwojeho ducha wodzicz, pschi nim budza troscht we ŝwojim rješchnym hubenŝtwi, poŝylnenje f dopelnenju Božeje wolje namafacz, ŝpokojicz budza ŝo we czerpenjach žiwjenja, ŝwóŝkoŝije budza moz doŝtawacz, wŝchon ŝichiz ŝčerpliwje ŝneŝ, weŝelje budza ŝo ŝbóžneho kónza wŝchjeh žaŝoŝjow nadžecz. Šwoje nebeŝke powoŝanje ŝmjeja ŝtajnje psched woczomaj, a budza ŝo na to ŝame we wjeri do Khrystuŝa a psches wuŝweczenje ŝwjateho ducha pschihotowacz, a tak budze junu jich herbŝtwo we nebeŝach se wŝchitkimi wuŝwolenyimi Božimi.

Ale tež wy ŝarschi budžecze fražne ŝbožje wuži-
wacz, hdyž to ŝadto Bože, kotrež pschi waŝ je, derje pa-
ŝecze a ŝwoje džjeczi ŝŝeŝžijanszy horje czechnecze. Kaŝ
wele ŝarschich je, kotrymž wótry mecz psches wutrobu
dže, dokelž jich džjeczi psches hrjechi a ŝtóizje ŝo ŝkaža,
a jim lutu ŝrudobu a žaŝoŝ nacžinja. Wone ŝu jim,
hdyž dorostu, nepoŝtuschnje, pscheczimja ŝo ŝarschim, wo-
puschcža jich w jich ŝtaboŝzi, a hiŝcže na ŝmertnym ložu
dyrbja ŝ tyŝchnej wutrobu ŝo wot ŝwojich džjeczi džjelicz,
dokelž jich cžaŝne a wjecžne hubenŝtwo psched woczomaj
widža. Derje je na tajŝim ŝkaženju huŝto nepoŝtuschnoŝz
tych džjeczi, ŝawedženje ŝwjeta a druge teho runja wjezy
w wini, ale najhuŝziŝcho tola to, ŝo prawje horje czechnene
nejŝu. Šze=li paŝ ŝwoje džjeczi prawje ŝŝeŝžijanszy
horje cžahnyli, dha ŝo wŝcheho teho bojecž netrebacze.
Kaŝ budža ŝo wam junu, hdyž f roŝomej pschindu, ŝa
wŝchu waŝchu ŝwjernoŝz džaŝowacz! Kaŝke weŝelje ŝmje-
jecze na nich, hdyž widžicze, ŝo je Bóh žohnuje, ŝo
ŝwjernje Bohu ŝtuža, po jeho puczach kłodža, wo ŝwoju
ŝbóžnoŝz ŝo ŝaraja, hdyž widžicze, ŝo wŝchitzu ŝprawni je
lubuja! A hdyž junu we dnjach ŝtaboŝzje pomozu po-
trebacze, džaŝomnoŝz pocžjeri waŝche džjeczi, ŝo ŝo po

wami horje beru a wam słuža. Na waschim khorym tožu budža wone sa waš prošycž, a waš swjeru hladacž, a hdnyž wy dawno w rowi ležicze, budže dopomnecze na waš pola nich we cžeszi. Budže šo pač naposledku tón wóschy pastyr sjewicž, dha budžecze sa šwoju šwjernosž tu neswjadnu fronu teje cžesze dostacž, s waschimi džjeczimi budžecze junu na wjeczne sšednoczeni a we nebešach hafle budža šo wam prawje sa wschu waschu šwjernosž džakowacž do wscheje wjecnosze.

A tež wótzny kraj ma wot teho krašne pšody. Šbóžny je tón kraj, we kotrymž šo ludžjo Boha boja, hdžež kóždy swjeru šwoje pščištuschnosze dopelnja, hdžež kóždy pyta dobrocžel šwojich bratrow bycž a šhromadne šbožje tych šamych pščišporecž. Tajke šbožje tón kraj wužiwa, hdžež štarschi šwoje džjeczi prawje ššeszijskysy horje cžahnu. Šjerni ššeszijskysy, czi pšsnaja, šo je naš Bóh šam bes šobu sšednoczit, šo je Bože wustajenje, šo dyrbinu poddani bycž tej wóschnoszi, kotruž je nam dat, šo dyrbinu kóždy to šhromadne šbožje twaricž pomhacž. Rosze teho dla našcha młodosž we prawej bohobojoszi horje, kač šmjeje našch wótzny kraj junu poddanom, kotšič wóschnoszi a wschitkim jeho šakonjam šwólniwje pošluchaja, kiž wschudžom na dobru rjadomnosž džerža, hdžež kóždy na tym džjeta, šo by wschej štožič a neprawdoszi wobarane byto, kóždy swjeru šwoje pščištuschnosze dopelnja, kóždy pyta šhromadnej nusy wotpomhadž, wschitzy wo to prošcha, na to šo próžuja, šo by tón kraj kraj mjera, lubosze a bohobojosze byt. Wopravdzje tajkeho kraja je Bóh jeho Bóh a czi wobydlerjo šu Boži lud, tajki kraj žohnuje tón kneš, a huada a pšsnacze našeho knesa Ješuša Křistuša šo nade wschitkimi pščišporja.

III.

Ze pak to tak wulke sbožje, hdyž ſo našcha mtodosz prawje ſcheszijanszy horje czechnje, dha dajcze nam njett hiſhcze ſkrótkim hladacž, ſ čzomu to naš wubudžowacž dyrbi. Najprjódzy dyrbinu ſo wſchitzy na to prozowacž, ſo dha by našcha mtodosz prawje ſcheszijanszy horje czechnena byla. Ze na tym žytk sbožje mtodoszje w čzaſu a we wjecžnoszi ležane, móžecze wy ſtarschi jeno tak weſelje na ſwojich džjecžoch docžafacž, je to ſa naš žytk kraj a lud jena wulka dobrota, o dha nech nam tola ničžo wažniſche neje, hacž ſo bychmy to ſtadto Božich jehnjatkow beſ nami prawje paſli! O maczerje, wy ſze te prjene, kiž macze ſtarosz tych duſchow ſwojich džjeczi na ſebi, dha wſchaf ptodžcze do nich ſahe wjernu bohabojoſz! Wy nanojo, natožcze wſchitku ſwjernoſz na to, ſo byſhcze, kaž Pawoł praji, ſwoje džjeczi we potziwoſzi a we napominanju temu knesej horje cžahnyli. A ſchtož wy ſami čžinicž nemožecze, dha pytajcze te pomozne wjezy, kiž ſu wam ſ temu date. Wſchudžom ſu ſchulje, we kotrychž dyrbi mtodosz we wſchjem dobrym roſwucžena bycž; neſkhomdžcze wſchaf tón najwažniſchi čzaſ, we kotrymž dyrbja waſche džjeczi dobry ſaložk ſwojeho čžaſneho a wjecžneho sboža ktaſz, ale ſzelcze je ſe wſchej ſwjernoſzu do ſchulje: to budž wam to najwažniſche, ſchtož wy na ſwojich džjecžoch čžinicze, ſo bychy wone derje roſwucžene bytk. Wy wuczerjo we ſchulach wopomncze, kaſ wažne je waſche powoťanje! Na wjernym a wjecžnym sbožu pſchichodnych ſchlachtow dyrbicze wy džjetacž. Dha natožcze woſebje na to wſchu prózu, ſo bychy Boha a teho, kotrehož je póſtat, Jeſom Khrysta póſnate, a ſahe ſ temu pſchiwucžene bytk, ſwoje žiwenje w bohabojoſzi a potziwoſzi weſz temu knesej ſ wſchemu dobremu ſpodobanju. Wopomncze wſchitzy, kiž ſo ſa

sbožje dźjeczi staracž dyrbicze, so budžecze dyrbecž junu sa to temu knesej rachnowanje dacž; a derje, wjecžnje derje wam, hdyž sze teho wjeszi, so budže wam junu ton wóšchi pastyr, hdyž ǰo sjewi, tu kronu teje cžeszje wotpožozicž.

Alle wjazy dnyžli wschitke słowa a rošwucženja, dnyžli wschitke napominanja a próstwy samóže dobre snamjo; teho dla prózujmy ǰo, so bychmy naschej mlodoszi s dobrym snamenjom priodk schli. Kač nusne je tajke napominanje! Bšchetož s wotkal to pschindze, so je nascha mlodosž hižom sahe tač skážena a do tač wele stósžjow a besbóžnosžjow nawucžena? Ne-pschindze to steho, so wona tač wele steho wot dorosženych, haj ǰamo wot starschich widzi a wot nich nawukne hrječam ǰtužicž a besbóžnosžje wobencž? Ne-pschindze to steho, so wožebje na tu mlodosž na wschječ stronach stósžnizy takaju, kotsiž ju k hrošnosžjam a k hrječam sawedu? Ach wopomncze schak, moji bratsja, wopomncze, kajki cžežki ǰud Boži na tych cžaka, kiž jeno jenu s Khrystušowej drohej krowju wukupenu duschu skáža, kajke bjeda na tych cžaka, kotsiž jeneho tych najmenschich bes nami pohorschuja; ach ljepe by jim byto, so by mčónski kameń wokoto jich schije powischenu a woni do morja, hdžež naj-htubšche je, ponureni byli! Teho dla ǰo tola kóždy ǰwjeru hladaj, so tajke bjeda ǰo na neho neby dojschto. Wer ǰo kóždy na kędžbu, so neby mlodoszi žane pohorschenje dawak. Wele wjazy khodžmy psched nimi, jako wjerni kšcheszijenjo, nasche ǰwjetto ǰwiecz ǰo psched nimi, so bychu nasche dobre skutki widžili a wot naž nawuknyli, kač dyrbja prawe potziwe a bohabojasne žiwenje wesž tu na tym ǰwjeczi.

A dokelž je kšcheszjanske horjeczehnenje naschich dźjeczi tač cžežke, dha modlmy ǰo a wachujmy napo-ǰljedku. Modlmy ǰo, so by nam Bóh prawu mudrosž dak a naž k temu psches Khrystuša požylnit. Próstwa

teho praweho, hdyž sprawna je, wele samóže. Wachuj=
 cze, so nebyšcze psches nesczerpliwosž aby šurowosž ani
 psches mjachkosž a nemjernu lubosž šwoje džjeczi skasyli.
 Wachujcze a modlcze šo sa šwoje džjeczi, so nebychu sa=
 wedzene byte, wachujcze a modlcze šo, so nebychu we bitwi
 sczjetom, šwjetom a czertom woštabyte aby pschemó=
 žene byte. Modlcze šo sa jich wjeru a pobóžnosž a wucz=
 cze je sahe šo modlicž a wachowacz, džeržcze je šwjeru
 k Božemu štowu a k prjedowanju a natwarejcze šo snimi
 domach psches hromadnu nutnosž, taš budže waš tón
 Knes pošylnicž a sjeho pomóžu budže šo wam radžicž,
 so wy šami na puczju prawdosžje k hodžicze, a tych šwo=
 jich na pucz wjerneho sboža a wjecžneje sbóžnosžje pschi=
 wedžecze. Haj Božo žohnuj ty šam próžowanie wschječ
 šwjernych starschich, so bychu woni šwoje džjeczi we pra=
 wej šwjatosži horje czahnyli, tebi kczesži a k šwojej a
 jich sbóžnosži! Hameń.

IV.

Na prjenju nedželu po tšjoch
kralach. 1827.

Snada budž swami a mjer wot Boha nascheho wótza a teho
knesa Jesom Khrysta. Hamen!

Bohladajmy na Jesuša, kiž je spocžatk a kónž teje
wjery, to je wažne a jara wožebne napominanje, skotrymž
Boži Duch w swjatym pižmi šo na nasche wutroby wob-
wroczi, kaž to w listi k Hebrejskim, we 12. stawu a tam
we 2 sht. lasujemy, w. Kh. 1. B. My pak budžemy tudy
šjawnje napominani, šo bychmy pschi wschjech naschich smy-
šljenjach, rycžach a w naschim žytnym sadžerženju na suamjo
Jesušowe, kotrež šo nam wschudžom přjódšwjeczi, kedž-
bowali, a teho dla, kaž Pawoł praji, kóždy teje myšlje
byli, kaž Jesuš Khrystuš tež bjesche, a šwjera šljedžili
ša jeho šlopami, kaž naš Pjetr, tón šwjaty japoschtot,
k temu napomina. To šo nam saleži, dokeš je Jesuš
Khrystuš tón spocžatk a kónž nascheje wjery, to rjeka, wón
je nam psches šwoju wucžbu pokazat, kaš my živi byčž
dyrbimy, šo bychmy Bohu špodobni a jeho lube džjeczi
byli, wón je se šwojim šwjatym snamenjom nam přjodš
schot, šo bychmy jeno na neho ladawšchi praweho pucža
nesmolili: taš je wón tón spocžatk nascheje wjery. Ale
Jesuš Khrystuš je tež žylje dokonenje Božu wolu dopel-
nit, wón je Bohu pošluschny byš, hačž do šmercžje, hač
do šmercžje na kšhižu, a psches to je teho wótza radu
pošnje wuwedš, a tež psches šwoju šmerez nam to naj-

wjesziske wobtwerdzenje dať, so to, schtož wjerimy, a cžohož ƚo nadzijemy, naž sjebacž nebudže, ale budže ƚo nam wjeszje dostacž: wón je tón k ónž nascheje wjern. Teho dla pať, to mjeni ton japoschtot, dyrbinymy po jeho duchu smyšleni bycž, a sa jeho stopami šljedicz.

A woprawdžje namakamy tež na Jesušu žylje dofo-
njane snamjo praweho a Bohu spodobneho žiwenja, po fo-
trymž my ƚo wschudžom sadžeržecž móžemy a tež dyrbinymy.
Ze teho dla wam wo prawu wjeru cžinicž, pohladajcže
na Jesuša, a kaž wón, tak wjercže do Boha, teho wótža
nade wschitkimi, kiž džjeczi rjekaju, w nebežach a na semi,
teho dobrocziweho sařtararja wschitkich cžlowekow, teho
šmilneho a hnady potneho knesa, pihecžimo hrjeschnikam,
kotryž nochžy, so by schtó šhubeny byť, ale so bychuwšchitžy
k pósnuacžu teje prawdy pschischli, a teho dla budžcže we
tutej wjeri žiwi, mječcže dowjerenje k tutemu wótžej, jako
lube džjeczi k lubemu wótžu, wschitku šwoju starošž cžiš-
cže na neho, wón ƚo sa waš stara, šwoje pucžje porucž-
cže jemu, a mječcže nadžiju k nemu, wón budže wschitko
derje cžinicž; a w sacžucžu šwojich hrjehow khwatajczje
k temu štofej jeho hnady, so byšcže woadacžje hrjehow,
wjestošž jeho wječžneje lubošžje a nadžiju wječžneje šbóž-
nosžje dostali. Ze wam wo prawu bohabojasne žiwenje
cžinicž, pohladajcže na Jesuša, a kaž wón, tak budžcže na
to smyšleni, a na to próžujcže ƚo štajnje, so byšcže Božu
wolu šwjeru cžinili, nech je wašce powotanje kajkež chže;
hidžcže, kaž wón, wschje hrjehi, a pytajcže temu wopišmu
šwjatosžje, kotrež je nam sawoštajit, pschezo bliže pschincž;
bydžcže, kaž wón, wot wjerneje, džjetaweje lubošžje psche-
cžimo wschitkim cžlowekam sahoreni, a rošwucžcže, poljep-
schujcže a wobšbožcže druhich, hdžež a kaž móžecže; mječcže
štrošchnu wutrobu, wešete dowjerenje na Boha, teho knesa,
hdyž je tež wašch pucž cžežki a wschelake cžerpenje waš

nadpane, wobkhowajcže weβetu nadziju wjecžneho žiwenja tež šredža we šmerczi.

Wšchudjom dawa nam Iesuš najdokonentišche snamjo praweho sadžerženja, a teho dla pšchiwota nam tón ja-
 poschtot se wšchjem prawom: pohladajmy na Iesuša, kiž
 je tón spocžatk a kónž nascheje wjery. Wot neho móža
 wšchitzy wufnyč, na nim wšchitzy wopižmo mjecž, kak
 prawje khodzicž maja. Tón schjedziwž, na kromi rowa,
 móže wot neho wufnyč, kak ma šwoje žiwenje wobšanf-
 nycž, na nim čłowek we muskich ljetach šebi wo-
 pišmo wšacž, kak dyrbi k Božej čzeszi a k šbožu
 čłowekow džjetacž, a pšchi tym wot žanych pšheczi-
 wnošjow šo wotdžeržowacž nedacž, tak dotho hacž
 džen žiwenja traje; na nim móže młodženž wufnyč, pot-
 žiwje, čžeβnje a čžišchje žiwy byč, a šamym tym džje-
 czom je wón snamjo, kak šwoje žiwenje prawje šapocžecž
 dyrbja — we poškuschnošzi pšhecziwo Bohu a šarschim.
 To je, schtož nam nasche džjenβnišche šzenje wošebje priodk
 staji.

Šž. Luk. 2, 41 — 52.

A jeho šarschej pak khodzeschtaj kóžde lieto do Ierusalemu na
 jutrowny rócžny čžaš. A jako wón dwanacže lijet šarn bje,
 džjechu woni do Ierusalemu horje po waschnju teho rócžneho
 čžaša. A jako te dny dokonjane bjechu, a wonaj šo dom
 wroczišchtaj; wosta to džjeczo Iesuš we Ierusalemi, a Jo-
 seph a jeho macž to newedžišchtaj. Wonaj šebi pak pomy-
 šlišchtaj, šo šnadž je beš towarichemi, a pšhindžeschtaj wo
 jeneho dnja pucž, a pytaschtaj jeho beš pšheczelemi a šna-
 jomnymi. Žako pak jeho nenamašachtaj, wroczišchtaj šo,
 jeho pytajzy k Ierusalemu. A šta šo po tsjoch dnjach, na-
 mašachtaj jeho we templu šedžo šredža beš wučžeremi, šo
 wón jich pošluchasche, a jich woprašowasche. A wšchitzy,
 kiž na neho pošluchachu, džiwachu šo jeho rošoma a jeho
 wotmolwenja. A hdyž wonaj jeho wuhladašchtaj, džiwasch-
 taj šo nemóžnje. A jeho macž džesche knemu: moj šyno,

cžoho dla by ty namaj tač scžinič? Glaj, twoj nan a ja
 bymój cje s tyschnej boloszu pytataj. A wón džjesche k nimaj:
 ichto je, so staj me pytataj? Newjestaj wój, so ja bycz mam
 we tym, schtož mojeho wótza je? A wonaj nesrosemischtaj
 to słowo, kotrež wón k nimaj rycžesche. A wón džjesche
 s nimaj delje, a pschindže to Nazaretha, a bjesche jimaj pod-
 dany. A jeho macž skhowa wschitke te słowa w swojej
 wutrobi. A Jesuś pschiberasche na mudroszi, a na ljetach,
 a na hnadzi pola Boha a cžlowekow.

Malo je, schtož wot tych ljet wjemy, kotrež Jesuś,
 nasch sbóžnik, jako džjeczo a mtodženz žiwý je byt. Ale
 s tych krótkich słowow, skotrymiž nasche džensnische szenie
 so wobsanfne, widžimý sjawnje, so je jeho žiwjenje jara
 krašne byto a na to stožene, so by w poštuschnoszi psche-
 cžiwo swojim starichim žiwý byt, a na mudroszi a hnadzi
 pola Boha a cžlowekow pschiberat. Ale wožebje pokasa
 nam nasche džensnische szenie Jesuśowu poštuschnosž we
 jeho džjeczaznych ljetach pschecžiwo Bohu a cžlowekam, a
 to dawa nam džensa wožebnu skladnosž, so by nasche
 wopommenje w tutej swjatej schtundzi byto:

Jesuś, to poštuschne džjeczo.

Kiž by ty tón spocžatk a kónž nascheje wjern, kneže Jesu,
 daj wschať so nam stajuje a wschudžom twojemu snamenju
 priodk swjecžicž, a spožcž nam móž a hotowu wutrobu,
 so bychmy blichdžili sa twojimi stopami. K temu žohnuj
 ty tež njetžischu schtandu nascheje nutrnosžje, kneže Jesu!
 Hamen.

Wo skladnoszi nascheho džensnischeho szenia dha je
 Jesuś, to poštuschne džjeczo, na cžož so nascha cžicha
 nutrnosž stoži. My chžemy najprjódžy wopomnicž: I. kať
 je so Jesuś jako poštuschne džjeczo wopokasa-
 sat, potom pať chžemy tu poštuschnosž Jesuśowu, ko-
 truž je jako džjeczo wopokasat, II. k swojemu wužitku
 naťožicž.

I.

Kak je bjo Jezus jako dzjeczo postuschny wopokasat, na to slozimy najprjodzy swoju kedzbliwosj. My pak wopomnimy pschi tym predy, kak je postuschny pschecziwo Bohu, a potom, kak je postuschny pschecziwo swojim starschim bjo wopokasat.

1. Jezus wopokasa hižom jako dzjeczo bjo postuschny pschecziwo Bohu, kaž to s nascheho dženbnišcheho szenja nawuknemy. „A jako won dwanacze ljet stary bje,“ to poweda nam nasche szenje, „dzjechu woni,“ menujzy Jezusowi starschi, „se swojim dzjesjom Jezusom do Jerusalema horje po waschnju teho rocžneho cžaba.“ Bóh bjesche w cžabu stareho sakonja pschikasat, so wschitko, schtož muske bje bes Israelskimi dzjeczimi, tsi krócž sa ljetu psched jeho woblicžom we hjeczi teho sluba a potom we templi we Jerusalemi bjo sjewicz dyrbesche. To pak dyrbesche po Božim wustajenju bjo stacz na rocžnym cžabu jutrow, selenych hjetow, a bwjatkow. Hacž runje tajfa tsifkrócžna rejža sa ljetu sa Israelske dzjeczi jara wobcžežna bjesche, a k spschabej teho sakonja bluschesche, wot kotrehož Bjetr, tón bwjaty japoschtoł praji, so jón ani czi wótzojo, ani woni nejbu snesž móhli; dha tola nedachu bjo czi Israelszy, kotsiž s wutrobu bjo Boha bojachu, wot tajkeje wobcžežnoszje wotdzeržowacz, so nebychu Boži sakon dopelnili, ale pschindzechu w postajenym cžabu na to mjesto, hdžež Boža cžesž bydli. Jezusowaj starschej dopelnischtaj tež tuton sakon Boži, a khodzeschtaj kóžde ljetu do Jerusalema, wožebje, kaž nam ton szenik poweda, na jutrowny rocžny cžab. Riz pak jeno wonaj dzjeschtaj po Božim wustajenju do Jerusalema na jutrowny rocžny cžab, ale Jezus, jako bjesche dwanacze ljet stary, dzjesche s nimaj bobu. Tak dopelni hižom tehdom Jezus bwjeru ton sakon Boži, dzjesche do Jerusalema, so by po Božej pschi-

kasni s pobóžnymi Israelskimi šo we templu teho Anesa, psched jeho šwjatym woblicžom šhromadžit, a wopokasa tak tehdom hižom šwoju poštuschnosž pschecziwo Bohu, šwojemu nebeskemu wótzu, a hižom psches to wobtwerdži wón, šo neje pschischol, sakon a prophetow sanicžicž, ale dopelnicž. Šdnyž džjeczi do wulkich městow, do kotrychž hišcže nejšu pschichte, pschindu, da hladaju na te wschelafe nowe wjezu, kotrež hišcže nejšu ženje widžite, na tu krašnosž, kotraž šo jim wschudžom pokáže, a fedžbujú na tón ropot, kotryž jich wschudžom wobdawa. Riz tak Žesuš, ale jako jeho taj starschej pytataj, dha namafataj jeho w templu šedžo, šredža beš wučjeremi, šo wón na nich poštuchasche a jich wopraschowasche. Kaž Boža wola je, šo bychú džjeczi wošebje jeho pošnate a na bójskej mudroszi pschede wschitkim pschiberate, tak dopelni to Žesuš, a bje tak Bohu poštuschny. Bože wotpoladanje, cžohož dla bjesche Žesuša do šwjeta póštak, bje, šo by wón teho wótzka pschekrašnit, a to dopelni Žesuš hižom jako dwanačeljetne džjecžo psches to, šo wón wot Boha a jeho wolje tak krašnje rycžesche, a na to, šchtož jeho cži wučjerjo wot bójskich wjezow wopraschowachu, tak krašnje a š tak hšubokim pošnacžom wotmolwesche, šo šo wschitzy, šiž na neho poštuchachu, jeho rosoma a jeho wotmolwenja džiwachu. Pschi tym wopokasa Žesuš, šo jemu ta poštuschnosž pschecziwo šwojemu nebeskemu wotzej wósche wscheho dže, pschetož jako te dny teho rocžneho cžaja dokonjane bjechu, a wonaj šo dom wrocžischtaj, a Žesuš, to džjecžo budžishe dyrbjak š nimaj hicz, wosta wón w Jerusalemi, šo by šwojeho wótzka wolu žylje dopelniš, wón poštuchasche Boha bóle, dyžli cžlowekow. Wón pytasche tež šwoju maczer wot teho pschewjedžicž, tak prawje wón na tym cžini, pschetož jako wona po dothim pytanju jeho namafawschi š nemu džesche: „mój

byno, cžoho dla by ty namaj tak cžinit? Glaj, twój nan a ja bymój cže s tyschnej bolosžju pytaťaj“, dha džesche won f nimaj: „schto je, so staj me pytaťaj? Njewjestaj wój, so ja bycz mam w tym, schtož mojeho wótza je?“ Wón dha jimaj teho dla f wopommenju, kať jeho powo-
lanje je, teho wótza na semi pschekražnicž, a tak wopo-
kasa wón hižom jako dwanaczeljetne džjecžo pótnu a do-
konjanu puštuschnosž pscheczivo bywojemu nebeskemu wótzej.

2. Ale wón wopakasa tu byamu tež pscheczivo bywojimaj starschimaj. Hdyž by jow wot Jesuřo-
weju starscheju ryczi, da wjesze wschitzy, kať je to f sro-
semenju. Jesuř mjejesche prawu maczer marju, ale wona jeho podja, newedžische wot žaneho muža ničžo, a tak bjesche Josoph jeho pschirodny nan. Hacz runje Jesuřo-
waj starschej se schlachty Dawitoweje bjeschtaj, dha bjeschtaj tola we wulkej niskosži a khudobi žiwaj, tak so dyrbesche Josoph by scžježliřtwom žiwicž, a marja dyrbesche by na jeneho tak niskeho muža woženicž. Hacz pak runje Jesuř ton byu Boha werichneho bjesche a hižom jako dwanacze-
ljetne džjecžo bywojeho nebeskeho wótza a bywoju krařnosž snajesche, dha bje wón tola bywojimaj khudymaj a niski-
maj starschimaj poštuschny. Dofelž bjesche Jesuř jimaj prajiť, so ma w tym bycz, schtož teho wótza je, dha bynadž jeho starschej bebi myřleschtaj, so jeju džjecžo, kotrehož rosoma a wotmolwenja by wschitzy džiwachu, chže w tem-
plu wostacz, kaž junu Samuel w tej hjeczi teho řluba, a by na řlužbu teho Rnesa podacz. A wonaj žadaschtaj bebi, so by jeju džjecžo snimaj řobu schto do Nazaretha, hdžež bydleschtaj. Jesuř, to džjecžo bje jimaj poštuschne, wopuschczi to wulke, krařne Jerusalem a dže se bywojimaj starschimaj do teho khudeho, sazpiteho Nazaretha. A schto cžini wón we Nazareczi? Wón bjesche jimaj poddany, praji řjawnje tón řzenit. Wón poštuchasche jeju a dže-

sche jimaj kruzny. Boži duch nam neje we swjatym pišni prajit, kajke dzjeto Jesuŝ po woli swojeju starscheju czi- nit je, ale dosz je, so nam wón wobswjedzi, so bjesche wón swojimaj starschimaj poddanu, so wón swjeru a swolnive to czi-nesche, schtož wonaj jemu pschifasaschtaj. Tež pschecziwo nimaj sadzerža ŝo wón tak pje- knje a derje, so na hnadzi pola Boha a cžlowekow pschiberasche, so teho dla pola Boha we wulkej hnadzi stejesche, a cžlo- wekojo mjejachu jeho jara lubo.

Dajcze nam njete k druhemu hiscze hladacž, kaf my tu poštuschnosz, kotruž je Jesuŝ jako dzjeczo wopo- kasat, k swojemu wužitkej natožicž mamy. Na to kedžbujcze najpriódzy wy dzjeczi, potom pak tež my starschi.

Wy dzjeczi, natožcze snamjo teje dokonjaneje poštuschnoszje, kotruž Jesuŝ jako dzjeczo wopokasa. Wón bjesche swojemu nebeskemu wótzej poštuschny, tak budž tež wacha najprijenišcha starosz, so brscheze tu wolu Božu we wschjem cžinite. Ach dzjeczi, kiž ŝo ja Bohom neprashecze a jeno po swojej htowi a po swojich loschtach khodzicze, dohladajcze ŝo, so wy jeho ducha uimacze a tak jeho nejsze. Jesuŝ dzjesche hižom dwanacze ljet stary se swojimaj starschimaj tón daloki a wobczežny pucž do Jerusalema na tón rocžny cžaj tych jutrow. Tak pschewodzejcze tež wy, lube dzjeczi, swojich starschich k najmen- schemu wot swojeho dwanateho ljeta rad do templa Bo- žeho, a nedajcze ŝo wot swjerneho khodzenja do Božeho domu wot žaneje wobczežnoszje a idadžazeho sadžjewanja wotdzeržowacž. Ach wy mtodzi ludžo, kiž sže, hdyž dyrbi ŝo do Božeho domu hicž, husto tak ljeni a nerodni a dacze ŝo k temu jara napominacž, walecze ŝo husto radšjo nekničomnje domach, hacž so byschcze tón kusť pucža do Božeho domu schli, hladacze swjeru predy, kajke wedro

je, hacž tola jara hrosnje neje a wascha draſta ſchłodu
 czerpicž nebudže; ale hdyž je dže ſwjetne wešelje a hara,
 dha waſ nihto k temu nucžicž netreba, ale wy ſze taſ
 ſpjeshni na to, nehladacže na to, hacž je daloko, nepra-
 ſhecže ſo, hacž je rjane aby hrosne wedro, nimacže wa-
 ſcheje draſty kedžbu, dohladajcže wſchaf ſo, ſo Jeſuſoweho
 ducha nimacže a nejsze jeho. Jeſuſ poſtucha ſwjeru na
 wuczerjow w templu a wopraſchuje jich; dzjeczi a mto-
 dzenzy, taſ tež dyrbicze wy ſwjeru na Bože wucžby we
 ſchuli aby we Božim domi, aby hdžež je hewaf ſtyſchicže,
 poſtuchacž, ſo byſhcže niz jeno na ljetach pſchiberate, ale
 tež na mudroſzi a buadzi pola Boha a cžlowekow, taſ
 tež dyrbicze wy, hdžež hiſhcže njeichto prawje neroſemicže
 a nedoposnajecže, ſo ſwjeru tych, kotryž maju wjazw pſ-
 ſnacza, wopraſchowacž. Ach mto dzenzy, lubi mto dzenzy,
 kaſ wele je jich beſ wami, kiž mało na priedowanje a
 Bože ſtowo poſtuchaju, ſu huſto taſ roſproſcheni, ſo
 nicžo newedža, wot cžehož je ſo rycžato, kotrymž wo
 nicžo mene cžinicž neje, hacž wo to, ſo bychu w bójſkich
 wjezach ſwjetliſche a potniſche pſſnacžje doſtali, haj kiž
 ſo hanibuja, wo to njecho ſo wopraſchowacž, wone
 móhto bory rjekacž, ſo k tym ſtuſcheju, kiž htowu powe-
 ſcheja; ale hdyž ſo wot ſwjetneho wešela, wot hrjeſchnych
 pucžow necžiſtožje rycži, kaſ woni poſtuchaju; kaſ ſo
 wopraſchuja, kaſ je pſchi tej a tamnej wešetej hari byto,
 kaſ ſo wopraſchuja, hdyž ſu ljedom njekaſ dorostli, kaſ
 dyrbja ſo pſchi ſwjetnych ſkladnoſzjach a wešelach ſadzer-
 žecž, ſo ſebi hanibu nebychu nacžinili, ale ſo by ſwjet
 prajit: to ſu prawi ludžo! D wy mto de dzówki teho
 fraja, kaſ wele je jich beſ wami, kiž maja taſ mało
 nutroſzje pſchi poſtuchanju Božeho ſtowa, kotrymž ſo
 nicžo rucžiſcho newoſtudži, hacž na bójſke wucžby po-
 ſtuchacž, kotrymž je jara mało naležane, ſo ſ druhimi

wot bójskich wjezow rošryčowacž a na mudroszi a huadzi pola Boha a čłowekow rosž; ale kaš swjeru poštuchaju, hdyž so wot swjetnych wjezow rycži, kaš so jim ženje newostudži, hdyž so wschelake nowinki powedaju, kaš so swjeru sa tym prascheja, kajka paš móda je, kajka paš je ta aby tamna šhotowana byta. O wy bosy mtodži ludžo, newidžicze dha, so Jesušoweho ducha nimacze a jeho nejsze? Jesuš pósnaje, so ma bycz we tym, šchtož jeho wótza je; mtodži ludžo a džjecži, taš pytajcze wschaš tež temu džjeszju Jesušeje podomni bycz, temu dajcze šwojemu wešel bycz, so byšcže so we wutrobnej modlitwi husto s Bohom rošryčowali, we Božim domi na jeho štowo poštuchali, we šchulach po bosy so prascheli, domach na Boha šebi myšlili, a taš kóždy čzaš w tym byli a woštali, šchtož nascheho wótza je! Ach mtodži ludžo, kaš šze wy k temu husto taš jara ljeni a nerodni, myšlicze šebi taš mašo na Boha, kašaklej, so byšcže swjeru s nim wošoto šhodžili a sa nim so prascheli; newidžicze dha, so Jesušoweho ducha nimacze a nejsze jeho? Jesuš, hačž biesche runje Boži šyn, jeho štarschi paš bjechu nišy a šhudži, dha wón jich tola poštuchasche a čšesšesche. Mtodženzo, hdy by ty njedže wósche slješt, hačž twoji štarschi, nesazpiwaj ty niškich a šhudych štarschich, ty hewaš Jesušoweho ducha nimasch a nejšy jeho, ty hewaš šchtwórtu kašnju hrosuje pschěstupisch, a Boža šchtrafa a nesbože nidy wonkach woštato neby. Šeho dla, necžin to, ale wopomn, hdy by tebe Bóh tež k wóšokemu šnesej ščiniš, a twój nan bur a twoja macž džjetawa žona byta, hda tola nan woštane nan, a macž woštane macž, a šchtwórta kašnja rjeka pola kralow runje taš derje jako pola proscherjow: ty dyrbišch twojeho nana a twoju maczer čšezicž, so so či derje póndže a ty dotho žiwy budžesch na šemi. Hačž runje to džjecžo Jesuš tajku

mudrosz wopofasa, so bamo jeho starschi so na tym dzi-
wachu, dha won tola swólniwje swojeju starscheju po-
stuchasche, kaž bebi žadaschtaj a džjesche s nimaj do Na-
zarethu. Ach džjeczi, kiž sje so ljedom džjeczaze stupnje
htuposzje wusute a chzecze hižom swojich starschich misch-
trowacž, mudrische bycz, hacž woni, po swojej hłowi
ijecz, kať nimacze wy Jesuřoweho ducha a nejsze jeho!
Chzeczeli jemu podobne bycz, dha nedyrbicze starschich
dobru radu a jich žadanje sazpicž, byschczeli tež mudrische
byte, dyžli woni, woni tola derje mjenja. Jesuř pschindze
se swojimaj starschimaj do Nazarethu a bjesche jimaj pod-
dany. Ach kať wele džjeczi je, kotrež so na swojich star-
schich psches nepostuschnosz a hrosne sadžerženje pschecz-
wo nim czežzy pschehrjescha. Tow jedyn nehajnbity Ham
swojeho stareho nana wuřmjechuje, dokelž je so wot nje-
kajkeho pada pschekhwatacz dat a na džjeczaze waschnje
pschischot. Tam speczi so jedyn neporadzeny Absalom
pscheczimo swojemu nanej, by jeho najradšjo sfbježje wuh-
nat, a neby starej maczeri najradšjo kuřka kłjeba wjazy
popschat, hacž je runje wona jeho be wschjemi džjeczimi
sa teho najlubšcheho byna mjeta a so swjeru sa neho
starata a jeho sbožje pytata. Tow nacžini jena bamo-
paschna, kurwarska dina swojimaj czeřunymaj starschimaj
tať wele haniby a ludžaznych rycžow, so so hanibujetaj
do ludži hicž, hacž staj ju runje tať swjeru napomina-
taj. Tam jedyn nefnicžomny byn nemóže docžafacž,
hacž by swoje herbštwo dostat, so by je potom skurwami
pscheczinit, tať dotho, hacž kroschik traje, aby je beš picž-
kami a hracžkami rořmetat, hacž jeho pořljenju jafu wu-
řlekaju. O wy neporadzene džjeczi, dohladajcze schaf so,
so Jesuřoweho ducha nimacze a jeho nejsze. Teho dla
tež pschiberacze na htuposzi a na nehnadži pola Boha a
cžlowekow, a poslecžje dze wam sa pjatami. Ach so schaf

byschcze wy, kaž to dźjeczo Jesuŝ, ŝwojich starschich cze-
szili a jich poŝtuchali, dha by Bože žohnowanje wasch
dźjel był, wam by ŝo derje ŝhto, kaž je Bóh wschjem
pjeŝnym dźjeczom ŝlubit, a wot waŝ by rjekało, kaž wot
poŝtuschneho dźjeszja Jesuŝa: Wón pschiberasche na mu-
droŝzi a na ljetach a na hnadzi pola Boha a cźlowekow.

2. Ja nemóžu naschu dženŝniŝchu nutrosz wobŝanf-
nycz, ŝo nebych hischcze ŝwami, wy ŝtarschi, ŝtowočko
ryczat. Jesuŝ dže se ŝwojimaj ŝtarschimaj do templa a
je taŝ Bohu poŝtuschny: cžeho dla da nedžeržicze wy na
tym, ŝo bychu wasche dźjeczi tež ŝahe do Božeho domu
řhodžite a na Bože ŝtowo poŝtuchate, cžeho dla czerpi-
cze tajku nerodnosz a ljenosz, haj wy ŝami dawacze jim
ŝty ekŝempel, ŝo wy Boha mało cžeszicze, do jeho ŝtowa
a Božej ŝtužby mało džeržicze, ŝnimi ženje nicžo wot
teho dobreho neryczicze, ŝo ŝami nemodlicze, ŝahakle ŝo
byschcze je ř modlitwi nucžili; a kaŝ nastane w jich wutro-
bach ŝahe, jeli niz ŝazpicžje Boha a jeho ŝtowa, dha tola
nerodnosz a liwkoŝ pscheczimo temu ŝamemu. So ŝu
nasche Bože domy ŝkoro ljetu wot ljeta pschezo próŝni-
ŝche, na tym ŝže wy najbóle we wini. Ze potom džim,
ŝo wasche dźjeczi derje na ljetach pschiberaju, ale niz na
mudroszi ani na hnadzi pola Boha a cźlowekow? A
potom hischcze ŝebi žadacze, ŝo bychmy my na Božim
mjeszzi řhali a waŝ řhwalili, ŝo ŝže jich ř wschemu dobremu
horje cžahnyli, ř ŝchuli a ř Božemu ŝtowu ŝwjeru džer-
želi? Šhto dha pomha, hdyž chzedža ŝo tež wučerjo
ŝwjeru prózowacz, ŝo bychu je ŝwjeru roŝwucžili, hdyž
je wam to taŝ mało naležane, haj wy domach wjazy delje
řtorhacze, hacž woni natwarja? Šawjernje ja praju wam,
waschich dźjeczi řrej na tamnym dnju nebudže wot na-
ŝchich, ale wot waschich rukow žadana! Hdžež maja bo-
habojaŝni ŝtarschi to mjeŝto lubo, hdžež Boža cžesz bydli,

hdež woni domach se swojimi dźjeczimi radzi wot Boha
 a jeho słowa a wot rjanych Božich službow rycza, hdžež
 so swjeru modla a k modlitwi wubudžeja, tam budža wjesze
 dźjeczi Bohu a starschim poštuschne, wone budža so wot
 mtodoszje nawučicž, Boži dom lubowacž, dny teho knesa
 prawje swecicž a so husto k temu nebeskemu wótzej mo-
 dlicž. Jako Jezuš bjesche wot swojeju starscheju wotejšot,
 tak so jeho potom pytaschtaj, dha namafaschtaj jeho w templu,
 a dźiwaschtaj so na jeho rošryčowanju. Starschi, hdvž
 wasche dźjeczi druhdy wot waš wotendu, so newjesze, hdže
 je macze, a wy dźecze je pytacž a namafacze je beš stymi
 towarschemi aby na piwnych a palenzowych ławach a štys-
 schicze je nehorne rycžje rycžecž, cžehodla dha nedźiwacze
 so na tym a nepracicze jim: mój syno, cžeho dla by
 nam tak cžinit? A newotdžeržujecze je smozu wot tajkich
 štószjow? To dźjeczo Jezuš staji poštuschnosž pschecziwo
 nebeskemu wótzej wósche poštuschnosž pschecziwo starschim.
 Wy starschi, cžoha dla newopomnicze wy, so je pschi ho-
 rjecžehnenju tych dźjeczi poštuschnosž pschecziwo Bohu to
 prjene a najwosšebnišche, a so ma Luther jara prawje,
 prajiwšchi: sčtóz prjenju taflu, kiž wot lubosžje Božej ry-
 cži, nedopelni, tón druhu wot lubosžje teho blisheho tež
 dopelničž nebudže. Cžoho dla so rošnjewacze, hdvž by
 te dźjeczi wam nepoštuschne, niz pač, hdvž by Bohu
 nepoštuschne, cžeho dla šwaricze a bijecze je, hdvž by
 wam škodu nacžinite aby nješto rošbite, niz pač, hdvž
 rošne słowa rycza, Bože meno newužitne wužiwaju, lu-
 dži na pokoj newostaja, na druhich so pschištodžeja? Cžo-
 ho dla je wam to tak jara naležane, so bychu wasche dźje-
 czi nješto nawučnyte a šebi šwoj khljeb warbowacž móhte,
 niz pač to, so bychu, kaž to dźjeczo Jezuš, Bohu po-
 štuschne byte? Cžoho dla newopomnicze wy, so tež pschi
 horjecžehnenju tych dźjeczi, kaž hewač rječa: pytajecze naj-

predy Bože fralestwo a jeho prawdosz, dha budze wam
 wschitko druhe pschidate? To dzjeczo Jezuś czeszi swojich
 starschich, cžini, schtož řebi žadaja, a je jim poddane. Wy
 starschi, cžoho dla dha wy czerpicze, so wam dzeřacž,
 twanacze ljetne dzjeczi žakořnje gropnje pschindu a misch-
 truja wař. Cžoho dla dacze jim wschitku wolu, a ne-
 schtrafujecze sahe jich nepořtuschnosz? Samjernje wy řze
 najbóle řami w wini, hdyž budzecze dyrbecž junu na
 řwoje neporadzene dzjeczi ptařacž! Božo daj wschař wschit-
 kim starschim řnebeř mudrosz, so bychu řwoje dzjeczi
 w twojej bojoszi horje cžahnyli, tař na nich weřelje docža-
 řali a junu řpjewacž móhli: to řu, wótze, moje dzjeczi,
 řiž řy mi dař w tamnym řwojeczi! Hameň.

Wojerežach, cžishecžane pola J. Kulmana.

N a w j e s c h t k.

Towarstwo macziŝy ŝerbskeje, kiŝ ŝo po jutrach 1847 w Budyschini satoŝi, ma to wotpohladanje, psches dobre ŝerbske piŝma sa roŝwuczenje a nawedžitosŝ ŝerbskeho luda po móŝnoszi ŝo ŝtaracŝ. — Kaŝ ŝej kralowŝkej ŝakŝkej ministerŝtwi ŝnutŝkomnych naleŝnosŝjom a kultura a ŝjawneho wuczenŝtwu satoŝenje tajkeho towarŝtwo ŝa wuŝitne ŝpóŝnatej, taŝ je teŝ kralowŝke pruske kneŝerŝtwo w Lignizy ŝwojim poddanam pschiŝtupenje k temu ŝamemu na podomne waŝchnje dowoliŝo. — Stawy towarŝtwo dŝjela ŝo do dweju rjedomnjow. Stawy prjeneje rjedomnje dawaju ŝa ljetu 1 tlr. 10 nŝl., ŝtawi druheje paŝ 25 nŝl. Sa to doŝtawaju stawy prjeneje rjedomnje wschje wot towarŝtwo wudawane knihi a cŝaŝopiŝ, ŝtawy druheje rjedomnje paŝ jenoŝ te knihi beŝ cŝaŝopiŝa darmo. — Schtóŝ k towarŝtwu pschiŝtupi, doŝtane pschiŝtupny liŝt, kiŝ jemu prawo da, wot k. Ssmolerja w Budyschini towarŝtwowe piŝma woteberacŝ. — Ljetne doŝhody ŝo porjadnje po dwjemaj tŝeczinomaj ŝa wotpohlady towarŝtwo natoŝa, jena tŝeczina ŝo paŝ jaŝo towarŝtwowy poŝtad pod menom: „Macziŝa ŝerbska“ na dań wupoŝczi. — Prjódŝtejerŝtwo a wuberŝ towarŝtwo ma ŝwoje ŝydtu w Budyschini. Jeho njetziŝche ŝtawy ŝu: kn. rycŝnik Rychtar pschedŝyda, kn. knihikupŝ Ssmoler, kn. ŝarar Kucŝanŝ, kn. wifar ŝórnik, kn. diafonuŝ Mróŝ, kn. ŝantor Bekar, kn. profeŝor Buŝ; kn. ŝanonifuŝ Buŝ, kn. ŝarar Imiŝch, kn. ŝarar Tencŝ, kn. ŝarar Nowaŝ, kn. Dr. Pful, kn. ŝarar Seiler, kn. ŝarar Trautmann, kn. ŝarar Wanaŝ, kn. aktuar Behla.